

o.a.

extra: roofofdrukje

~kittenpret

~CCC & CBC

~Heusnerviertel

~spiegelgevecht Delft

DE ZWARTE nr. 56

blad voor beroepsdemonstranten hfl 1,50 7 juni 86

DE KNIPSELKRAANT

Persbericht d.d. 23 mei 1986

Van mr. P.H. Bakker Schut
inzake : Paul Moussault

Heden, 23 mei, is cliënt alsnog op last van de Haarlemse Officier van Justitie vrijgelaten. Kennelijk is ook daar doorgedrongen, dat van een redelijk vermoeden van schuld, laat staan van "ernstige bezwaren" tegen cliënt geen sprake kan zijn. Het Haarlemse Openbaar Ministerie heeft de dienovereenkomstig te verwachten uitspraak van het Hof te Amsterdam niet willen of durven afwachten.

is looking to release the
of possible of not certain
conditional release of
who has been found
the defendant and the
statement to the FBI.
that that was only one
over a period of years,
the defendant was then
from 1978 with a
of having a son, the
of the defendant, who
they also stated that
to have "worked on the
to have worked for them
in the 1970s. In the
of that man, "working
the man before to the
in 1984 in order to
the man before to the

Op 13 mei jl. heeft de Haarlemse Rechtbank de gevangenhouding van Paul Moussault, redakteur van De Knipselkrant, bevolen, zulks ondanks de aantoonbare juridische onhoudbaarheid van de verdenking van betrokkenheid bij het smokkelen van springstof op Schiphol. Cliënt heeft beroep aangetekend tegen deze beslissing.

De arrestatie van cliënt op 4 mei jl. is gebeurd op instigatie van de BVD / CRID. Ondanks het ontbreken van concrete aanwijzingen, maar kennelijk onder de indruk van de mededeling van de diensten dat deze over niet nader onschreven informatie" zouden beschikken, hebben achtereenvolgens de Rechter-Kommissaris en de Rechtbank de inbewaringstelling respectievelijk de gevangenhouding bevolen.

Het voorgaande komt er op neer, dat cliënt 19 dagen onrechtmatig volkomen geïsoleerd gevangen is gehouden en dat De Knipselkrant is gekriminsli-seerd. Indien cliënt niet verder wordt vervolgd, hetgeen is te verwachten, zal de Staat voor de geleden materiële en immateriële schade worden aangesproken.

Reeds thans lijkt de door mij na de inbewaringstelling uitgesproken verwachting, dat een herhaling van het justitiële AMOK-fiasco in zicht is, bewaarheid geworden.

Amsterdam, 23 mei 1986

HUUF!

BLUF!

Zeer binnenkort zal het bittere ernst worden. Dan zal het eerste bestuurslid van drukkerij de Raddraaijer daadwerkelijk als getuige voor de Rechter-Commissaris moeten verschijnen. Hij zal de vraag voorleggen: "Welke personen zijn verantwoordelijk voor de uitgaven van de BLUF!-nummers waarin onthullingen van de actiegroep 'de Wraak van jhr. Mr. de Braauw' gepubliceerd zijn?".
Twee weken geleden onthulden we dat justitie een aanval op BLUF! had ingezet. We zijn daarna niet stil blijven zitten: we hebben extra veiligheidsmaatregelen genomen onder het motto 'wat er ook gebeurt BLUF! moet kunnen blijven verschijnen'; we vormden een steungroep die ons met het vele extra werk helpt en maakten samen met hen plannen voor de te voeren campagne onder het motto: 'we moeten de aanval zeer serieus nemen maar het moet mogelijk zijn er zelf beter van te worden'; en we dwaalden samen met advocaten door wetboeken om meer greep te krijgen op de ingewikkelde juridische kant van de zaak.
Donderdag 22 mei was een ex-voorzitter van de Raddraaijer opgeroepen om de komen getuigen. Zij is niet voor de Rechter-Commissaris verschenen, omdat zij nooit een dagvaardiging heeft ontvangen. Dat ze moest komen weten we omdat de Rechter-Commissaris de advocaat van de Drukkerij hiervan op de hoogte stelde. Toen duidelijk werd dat er 22 mei niemand zou verschijnen verklaarde de Rechter-Com-

missaris dat hij direct een aantal andere mensen van de drukkerij zou dagvaardigen. Alles wijst erop dat dat inmiddels ook gebeurd is.
Helaas kunnen we jullie hier niet uitgaan leggen hoe we precies denken de aanval van justitie te gaan keren. Zij zouden zich dan immers nu al op onze zetten kunnen gaan voorbereiden.
Mensen zeggen nogal eens tegen ons: maak je niet zo druk. Het lukt ze toch nooit. BLUF! is toch niet te pakken! Ons echt pakken in de zin van uit de roulatie nemen zal ze inderdaad niet lukken. Maar ons veel werk, bajestijd en financiële problemen bezorgen dat is een reële mogelijkheid. Inhoeverre die zal slagen zal echt afhangen van de juridische en politieke kracht die we weten te ontwikkelen.
Kort nog een aantal juridische complicaties die we ontdekt hebben.
1. De drukkers zijn verplicht op 'eerste vordering' de naam, of namen van een vervolgbare opdrachtgever voor de bewuste BLUF!-nummers te geven. Ze kunnen dus niet zeggen: het is japie en die heeft altijd rood haar. Geven ze geen vervolgbare namen, deze personen moeten ook in Nederland verblijven en mogen niet krankzinnig zijn, dan zal de Rechter-Commissaris de drukkers zelf als uitgever van BLUF! bestempelen. Zij zijn dan direct strafbaar. Hen zou dan bijvoorbeeld een zeer hoge boete kunnen wachten.

2. De officier van justitie heeft verklaard dat BLUF! verdacht wordt van 'opruiming' en 'mislukte uitlokking'. Het zou hierbij speciaal gaan om BLUF! 178 waarbij de 'Wraak van jhr. Mr. de Braauw' de namen, adressen en telefoonnummers onthult van de top-ambtenaren van Economische Zaken die de bouw van de nieuwe kerncentrales plannen. Hun vakantiegegevens staan erbij afgedrukt. Alles onder het symboliese kopje: 'Inbreken kan iedereen'. Nu zit het met 'drukkersdelikten' juridies een beetje ingewikkeld. De drukkers zijn namelijk maar in een bepaald aantal gevallen verplicht de naam van de opdrachtgever te noemen. Twee van de misdrijven waarbij dat speelt zijn 'opruiming' en 'mislukte uitlokking'. Ze zijn het niet verplicht voor het publiceren van gestolen en/of geheime documenten. Het kan dus heel goed zijn dat ze nu via deze twee delikten aan namen van BLUF! proberen te komen en als ze die eenmaal hebben de beschuldigingen verder uitbreiden richting het publiceren van gestolen documenten of wat dan ook. Dan kan ons dus nog heel wat boven het hoofd hangen.
Jullie horen snel meer van ons. En we zouden het leuk vinden ook wat van jullie te horen: een goed stuk, een keertje helpen rapen, geld voor een mooie typemachine, of gewoon een klein steuntje in de rug. Want het is nu wel even heel hard werken hier, op de van Ostadestraat, sinds....

LEUGENS

OVER KITTENPRET.

EEN VERKLARING VAN "VERZET TEGEN KITTENPRET" LEIDEN 4-6-86 OVER DE POLITIEHETZE TEGEN " VERZET TEGEN KITTENPRET "

In de Leidse pers hebben onlangs berichten gestaan over betalingen aan aktievoerdesters tegen de feestelijkheden rond het nieuwe politieburo op 22-5-86: "vergoeding voor aktievoerders (Leidse Courant 24-5), "Commentaar Mostert" (Leidemaar 27-5), "Leiding politiekorps maakte fouten bij opening nieuwe politieburo" (LC 3-6), "onderzoek politie naar betaling demonstranten" (Leidsch Dagblad 3-6), waarna vandaag een ANP-telex uitging met soortgelijke strekking.

In deze artikelen suggereren hoofdkommissaris Mostert en politievoorlichter/alom bekende BVD-er Graveland, dat agenten gezien zouden hebben dat aan aktievoerders briefjes van f 25,- zouden zijn uitgedeeld als "loon voor bewezen diensten" (Graveland in de Leidenaar) en dat dit vaker voor zou komen. Mostert in het LD op 3-6: " Er zijn aanwijzingen dat bij andere demonstraties in den lande, laatselijk ondermeer bij een door aktievoerders verstoorde vergadering van leden van de CP in Kedichem, eveneens betalingen zijn verricht".

Deze leugens heeft de politie uit haar duim gezogen om het verzet tegen kittenpret te kriminaliseren. Met dit soort uitspraken tracht de politie de aktie van haar spontaneiteit te ontdoen. Aktievoerders worden voorgesteld als huurlingen. Alsof mensen zich voor 25 gulden zouden blootstellen aan politiehonden, geknuppel en mishandeling door fascistoïde knokkers... De mentaliteit bij de gemiddelde politieagent mag dan zijn, dat je voor je brood mensen doodt- maar juist hiertegen was het verzet gericht.

Dit soort sprookjes komt ons maar al te bekend voor. Zo beweerde Geertsema in het verleden dat de anti-kernenergiebeweging zichzelf zou financieren uit bankovervallen en beweerde Alting von Geusau dat de vredesbeweging door Moskou betaald zou worden.

Het verhaal dat aktievoerders betaald zouden zijn, is onderdeel van een omvangrijke hetze die door de politie samen met de burgerlijke pers tegen " verzet tegen kittenpret " gevoerd wordt :

-Burgemeester Goekoop beweert dat de demonstratie op 22 mei bedoeld was om politiegeweld te provoceren, Onzin. Het enigste doel van de demo was het verhinderen van door de politie geplande feestelijkheden rond de opening van het nieuwe buro.

- Burgemeester Goekoop beweerde dat het verzet tegen kittenpret uitging van een " kleine bende" die een minderheid vormt in de leidse sameleving. Iets waar de leidse burgerlijke pers gretig op ingesprongen is door een groep fascistoïde knokploegfiguren, die door de politie aangemoedigd (en betaald ?) werd, als "leidse bevolking" af te schilderen, die de kant van de politie koos.

Goekoop is uiteindelijk nog verder gegaan: ten overstaan van pers beweerde hij dat "verzet tegen kittenpret" slechts een façade was, waarachter zich het weekblad Bluf! en amsterdamse kraakgroepen verschuilen.

- Van tevoren verkondigde politiechef Mostert, dat posters waren signaleerd in "de amsterdamse staatsliedenbuurt". De posters hingen echter in heel Amsterdam. Met deze halve waarheid word gesuggereerd, dat "verzet tegen kittenpret" de zoveelste onderneming van dit "uitzendburo voor terreurakties" (de Telegraaf) zou zijn.

- Verder bracht Mostert "verzet tegen kitten" in verbinding met de versterking van een fascistiese vergadering in Kedichem, (zie citaat hierboven). Ook hier zouden aktievoerders zijn betaald...

De hetze van de politie tegen het verzet tegen kittenpret zien wij als onderdeel van een grootscheepse aanval op alles wat zijn/haar mond durft te openen :

- De poging van Van Thijn om de Staatsliedenbuurt weer onder zijn controle te krijgen, door hetze, zware controle van de buurt door welzijnswerkers en een nieuwe politiepost, intimidatie en moord (Hans Kok).
- De inval bij AMOK om aan adressenbestanden te komen en een centraal punt van de anti-militaristiese beweging door te lichten en tijdelijk uit te schakelen.
- De hetze tegen anti-fascistiese aktievoerders na de versterking van een vergadering in Kedichem, waarbij fascistien tegen anti-fascisten in bescherming werden genomen en de rechten van gearresteerde anti-fascisten met voeten werden getreden (oa. vasthouden zonder beschuldiging, namen van arrestanten doorgeven aan de CD...)
- Het proberen uitschakelen van alternatieve pers, zoals met de arrestatie van een belangrijke redakteur van de Knipselkrant, om dit anti-imperialistiese blad het zwijgen op te leggen. En zoals met de vervolging van Bluf!-drukkersters en het tegenhouden van de laatste Bluf! door de PTT op verzoek van de politie.

Tenslotte nog een opmerking over deze verklaring, namelijk dat er in Leiden geld gegeven zou zijn aan aktievoerders: eigenlijk is het te lachwekkend om er woorden en papier aan te verspillen. En wat de uitspraken van zatlap Goekoop betreft: die zijn wel met enige promilles alcohol te nemen.

BAH!!

SCANNERPLOEG OP WERKBEZOEK
IN LEIDEN

De demo wordt begeleid.

12.10 Demo bestormt Digros-garage.
Willen rijbaan schoonmaken.

12.15 Lange Gracht afzetten met
hekken.

12.35 Ergens een ruit ingegooid

13.10 Bedrijven kunnen niet bij
het buro komen-terugsturen.

13.20 Er worden plastic zakjes met
stenen geladen bij buro.
Klein ventje,blauw jasje,
mutsje op....

13.30 Mogen de vier knaapjes met
stenen aangehouden worden?
Als je ze ziet wel natuurlijk

13.40 Kan iemand mensen op komen
halen die stenen aan het ste-
len waren.2 Arrestanten.

14.10 2 Arrestanten nog steeds aan
zijkant parkeergarage,willen
naar binnen.

14.15 Er zijn punkers met molotovs
bij de brug.

15.05 Tempo opvoeren, loopas er-
overheen.Assistentie gevraagd
om de zaak af te schermen.
Arrestatieploeg heeft een
paar arrestanten,waar moeten
we naartoe?

15.10 Surveillanceploegen moeten
plaats van ME innemen.ME te-
rug naar uitgangspunt.Een
grote groep mensen/de harde
kern is de binnenstad inge-
trokken, daar hebben we geen
last meer van.

15.20 Pand boven ***** is bezine
+ lappen naar boven gebracht.

15.25 Romeo 10 (dat stillenbusje
dus) rapporteerd dat het
"transport" overgebracht
moet worden naar Leiderdorp??

boos antwoord Dit mag niet gezegd
worden!! Is overal uitgehouden.

14.40 Bereiden brigade nog niet no-
dig. Vermoedelijk optreden
bij buro, een peleton ME is
waarschijnlijk genoeg, maar
houdt stand bij

14.44 Kunnen wij vertrekken, zodat
wij kunnen optreden.

Nog geen opdracht daartoe.

14.45 Hoe is de situatie? Nog rus-
tig hier.Wij wachten op en
seintje.

14.50 Het zou nu mooi zijn als er
hekken kwamen. Bij Digros
moet helemaal geruimd worden.
Er wordt met stenen gegoid
-optreden!

Optreden in linies volgens
afspraken. Romeo 10 (stillen-
busje) gaat zich in publiek
mengen.

15.35 Punkers slaan motoragent in
elkaar.Spoed.Het betreft al -
leen de motor.

Punkers zijn op stadhuisplein
bezig vernielingen aan te
richten.Romeo 10 gaat erheen.

15.40 Bommelding. Er zouden een
aantal bommen aan auto's ge-
kleefd zijn.

15.50 Hooggeplaatst persoon (De
Korte) per voertuig komt
door de dienstingang naar
binnen. Opening maken-kan
zonder problemen naar binnen.

16.10 Op pleintje bij stadhuis zit-
ten nu 150 man met hanekam-
men en leren jacks.

16.20 Groep punkers verspreid zich.
Gaat richting een kroeg.

17.00 Er komt een busje uit A*dam
aangereden met van dat spul
erin!!Ze stoppen voor het
pand.

WAPE NMUSEUM

armamentarium = mortuarium

de persverklaring

STAR WARS in DELFT ?

Vandaag wordt hier in Delft, het oude wapendepot en nog enkele andere gebouwen geopend als nieuwe attractie. Het armamentarium, in gewoon nederlands wapenmuseum.

Het wapenmuseum is niet meer dan een verzameling oorlogstuig uit het verleden en heden die slechts één doel dienen, namelijk het verminken en vermoorden van mensen en volkeren. Als een soort van relikwieën worden de wapens bewaard en in ere gehouden als herinnering aan systemen, het militarisme, het kolonialisme, waarin mensen onderdrukt en bestaande sociale- en economische machtsstructuren verdedigt en verstevigt worden.

De heren (NATO, ned. leger, e.a.) die het hebben en houden van wapentuig veelvuldig verdedigen vanuit het gezichtspunt van 'noodzakelijk kwaad' dagen wij uit de logica te verklaren achter het tentoonstellen c.q. verheerlijken van dit 'noodzakelijk kwaad'. Wij zien hun logica als overduidelijk geëil van de heren op alles wat met militarisme te maken heeft, en wat onder het mom van een 'toeristische attractie' en 'unieke collectie', reclame maakt voor het militarisme.

Maandag 2 juni is de binnenstad met verf opgesierd. Resultaat, VVV, postkantoor, armamentarium de kazerne op de paardenmarkt en vele andere plaatsen voorzien van teksten als -het was een vrouw die hier spoot tegen de mannelijke verering van de dood-armamentarium = mortuarium-wapenmuseum een natte jongensdroom etc etc. (etc staat voor de meer bekendere antimilitaristische leuzen die iedereen ondertussen wel uit het hoofd kent) Eindelijk dus weer eens iets zinnigs op de muur dachten wij zo. Niet iedereen is het wat dat betreft met ons eens. Neem nou ene meneer Stokvis directeur van de VVV. Hij noemt de kritiese uittalingen op z'n muur een aanslag die hij als bedreigend en als daad van agressie beschouwt. Nou meneer Stokvis mag dus schijnbaar blij zijn dat z'n ruiten er niet uit liggen, maar dan waren we vast voor terroristen uitgemaakt. Probleem namelijk van die meneer Stokvis is dat hij toerisme wenst te zien als een waardevrij produkt, met andere woorden dat het niet uitmaakt hoe je de toeristen binnenhaalt, als het maar geld in het laatje brengt. Vandaar dus ook meneer z'n opgewondenheid bij de komst van het wapenmuseum. (Zo dat moest ik even kwijt toen ik de Delftse Kourant van woensdag las, zou die meneer nou ook voor, ach laat ik er over ophouden hij zal de oorlog wel meegemaakt hebben).

Terwijl er drastisch wordt gekort op sociale zekerheden worden er miljoenen gepompt in dit museum met wapens die al jaren van deze wereld verdwenen hadden moeten zijn. Het militair-industrieel complex lacht in zijn vuistje, want de verzameling is nog lang niet volledig. Het allermooiste wapentuig, kruisraketten, Star Wars en nachtkijkers van Oldelft hebben nog geen plekje. Nee dan moet het zeker eerst in de praktijk zijn diensten bewijzen.

Voor ons ligt de zaak wel duidelijk; weg met dat wapentuig en het tentoonstellen ervan. Het tentoonstellen van wapens houdt het militair systeem mede in stand, sterker nog het is er reclame voor.

Reden voor ons om deze dag niet onopgemerkt voorbij te laten gaan.

GEEN ♀, GEEN ♂, GEEN CENT

VOOR HET MILITARISME !

DE ZWARTE 6

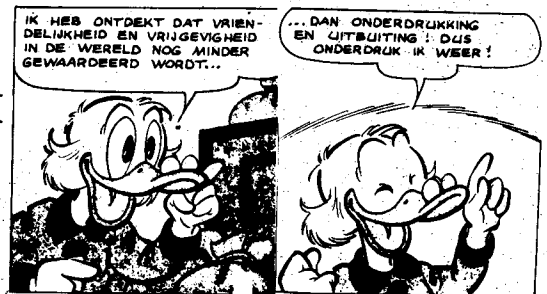
Dinsdag 3 juni vond de officiële opening van het wapenmuseum plaats door de Ruitervan defensie en ene Lemstra van het VROM. Als eregast hadden ze Bernard op laten drijven die z'n eigen uniform mocht komen bezichtigen. Voor de gelegenheid waren er ook stapels kisten, marechaussee's, witte handschoenen en een drumband op de been. Voorzien van spandoeken, rookbommen, trommels, fluitjes, megafon, boten gingen we in gezelschap van Mars, de god van oorlog, en enkele oorlogsslachtoffers de boel gezellig verstoren. Aldus gebeurde. Ook waren er clubs als PSP, PSO, VD aanwezig die periskopen hadden uitgezet om het museum in de gaten te houden (misschien is het interessant om te weten dat het museum omsloten door water is) en het hele leger het museum inwensten (toch aardig om eens wat andere mensen bij actie's te zien, misschien kunnen we daar een gewoonte van maken). Vanuit de boten konden we ongestoord herrie maken en een rookgordijn leggen, terwijl Mars begeleid door de oorlogsslachtoffers z'n redevoeringen hield. Door al deze herrie en de protesterende mensen langs de kant viel de officiële

opening in het water, de drumband werd overstemd en Bernard werd door een zijingang naar binnen geloosd. De kit liet zich ook nog even kennen door te proberen de boten het werken onmogelijk te maken. Voor dit karwei hielden ze de rondvaartboot aan, die vervolgens met drie kisten op de voorplecht de achtervolging inzette (vage actie trouwens van de bestuurder van de rondvaartboot, ik zal het onthouden). Veel leverde die achtervolging trouwens niet op, welgeteld drie roeispanten, één trommel en een oliedrum. Na enig duwtrek en stuntwerk van de kit konden we wver verder gaan met verse roeispanten en de rest van ons herrie gereedschap. De verstoring is aldus redelijk gelukt, maar ondertussen is het museum wel geopend voor het publiek. Reden genoeg voor ons lijkt me zo om onze toeristische topattractie niet te vergeten en door te gaan met verzet tegen het militarisme en de verheerlijking daarvan

KLEINTJE

De nog niet zo lang geleden gekraakte meubelfabriek in Bergschenhoek wordt nu serieus met ontruiming bedreigd. alles wat ik er op dit moment van weet is dat op woensdag 11 juni de uitslag van het tegen hun aangespannen kort geding verwacht wordt. Ze zijn op foto gedagvaard en volgens bank Mees & Hoop, de beheerders van de fabriek is er een koper op komst die alvast met verbouwen wil beginnen. Het kort geding tegen de fabriek is al twee keer uitgesteld, waarschijnlijk omdat ze toch niet zo zeker van hun zaak zijn. Het fijne ervan kunnen we hopelijk in de volgende Zwarte tegemoed zien.

één van de anti-militariste(s/n)

HEUSNERVIERTEL: tegen politie, stadsbestuur en industrie

**SPD (duitse PvdA) en
industrie:**

wegenbouw voor de winst

De Heusnerbuurt in Bochum in het Ruhrgebied te West-Duitsland bestaat nu nog uit 17 panden. Vroeger bestond het uit meerdere bebouwde straten met bedrijfjes, werkplaatsen, een kroeg en scholen.

Het plan voor een rondweg om de binnenstad van Bochum gaat terug tot in de 20-er jaren en stond ten dienste van de zware industrieën aldaar (zoals Krupp en Hoechst). Pas in de 60-er jaren wordt met de bouw van het oostelijk deel van de rondweg begonnen. Het was onderdeel van het kadopakket dat het stadsbestuur voor de vestiging van een Opel-fabriek aanbood. Met deze bouw kwam ook het westelijk deel van de rondweg weer in de aktualiteit.

De officiële argumentatie voor de rondweg -'ontlasting van het verkeer in de binnenstad'- is al lang achterhaald. De aangevoerde berekeningen stammen uit de jaren 70 en zijn berekend op aansluiting op de snelweg Duisburg-Bochum-Dortmund. Dit plan werd echter in '79 opgegeven, dus zijn de cijfers op een niet meer bestaand plan gebaseerd en dus absurd geworden.

Dit zijn ook niet de werkelijke redenen voor de bouw van de rondweg. Veel eerder heeft de stad Bochum zich gevoegd naar de steeds krachtiger geworden eisen van ondernemers om zich ergens te vestigen. Dit vanuit een concurrentie-oogpunt met andere steden in het Ruhrgebied. De rondweg moet het industriegebied Rombacher Hütte bereikbaar maken. Hiervoor wordt een woonwijk afgebroken, terwijl dit stuk weg ook over een braakliggend terrein van Krupp zou kunnen worden aangelegd.

sociale politiek:

verdeel en heers!

Het behoud van de buurt, zoals bv in Weitmar door ondertunneling, was ook niet interessant voor het stadsbestuur, integendeel: de

gedwongen ontruiming en verspreiding van een bevolkingsgroep, die niet als arbeidskracht te gebruiken is, door armoede weinig consumeert en de sloop van goedkope woonruimte, die doordat ze midden in industriegebieden ligt niet in dure woningen omgezet kan worden, dat past precies in de sociale politiek van het stadsbestuur.

De methodiek van sociale sanering heeft aan de Heusnerbuurt een passend voorbeeld: de vernietiging van het woongenot begon met een nieuwbouwstop en het slopen van panden in de jaren 70. Verlaten woningen werden dichtgemetseld of door sloopploegen vernield. Parallel daaraan werd de bevolkinssamenstelling systematisch veranderd: oorspronkelijk woonden er veel arbeiderfamilies die vaak al generaties lang in de buurt woonden. Eind 70-er jaren begon het stadsbestuur inmiddels leegstaande woningen om te bouwen tot onderkomens voor Oostenrijkse en Nederlandse montage arbeiders. De eerste stap was gezet. In '81 besloot het bestuur, gekonfronteerd met de kraakbeweging en de bezettingen van leegstaande fabrieken, met de universiteit te onderhandelen om de studenten in de te kraken woningen voor kraakwacht te laten spelen. Dat echter op dat moment dat een goede relatie is ontstaan tussen studenten en de oudere bewoners hadden ze waarschijnlijk niet zo gepland.

In 1982 werden vijf elkaar bestrijdende rocker-bendes clubhuizen in de woningen aangeboden. Wildwest taferelen volgden, waardoor nog meer bewoners werden verdreven. Deze politiek, samen met de voortdurende sloop- en onteigeningsdrijving, zorgde ervoor dat veel bewoners de vervangende woonruimte tegen dubbele of driedubbele huurprijs toch aanvaardden.

Een verdere sloop van leegstaande woningen werd door kraken voorkomen. Naast de oudere bewoners en studenten kwamen nu ook werklozen, punks en kunstenaars in de buurt wonen. 45 gekraakte woningen en 10 woningen met een aflopend huurkontraakt, dat is de Heusnerbuurt nu. Dat alle mensen na wat gezeik goed met elkaar kunnen opschieten, heeft bij de gemeente de stemming zwaar bedorven! Het opkomende

gezamenlijke verzet probeerde men enerzijds met sociale werkers (die meteen weer konden vertrekken) en anderzijds met een steeds groter wordende aanwezigheid van politie te bestrijden.

De ontstane structuren in de buurt komen niet voort uit mooie theorieën over 'alternatieve levensvormen', maar uit de toenemende economische druk en staatsrepressie. Het kraken van woningen was voor veel mensen de enige mogelijkheid om aan woonruimte te komen. Omdat bij veel werklozen de uitkeringen werden stopgezet, ontstonden veel dingen uit de noodzaak het dagelijks leven door te komen. Er kwam gemeenschappelijk van schappelijk gebruik van wasmachines, auto's, telefoon etc., het dagelijks eten (goedkoop of gratis) in het eigen kafee K14 en niet in het minst de straatfeesten en manifestaties. Het gemeenschappelijk leven en de bedreigingen van buitenaf (door skins, kriminalisering en politieprovokaties) zorgden voor een sterk politiek bewustzijn. Men ziet zichzelf niet als 'vereniging tot behoud van goedkope woonruimte', maar als ghetto van waaruit verzet tegen de heersende politiek wordt gevoerd. Met manifestaties (video's en sprekers) en acties tegen de smeerlapperij van de gemeentepolitiek of internationale onderdrukking waar dan ook.

De politiek van gemeente en politie richt zich niet alleen meer tegen de kraak van de woningen voor de bouw van de rondweg, maar in toenemende mate tegen de buurtbewoners zelf!

politiestaat in aktie

Niet alleen in de laatste maanden werd de buurt met politiegeweld gekonfronteerd. Vanaf het moment dat zich het toenemende verzet van de bewoners toonde, werd de controle door de smeris verscherpt: patrouillewagens, ME en stillen horen nu tot het normale beeld van de buurt. Al bij het slechten van

een barrikade in de zomer van '85 werd een video-observatiewagen ingezet; in de daaropvolgende maanden verkenden stillen en helikopters het terrein, voor alle grotere demo's werden de bewoners geobserveerd. Er kwam een nieuwe politierpost in de speciale zone Heusner-viertel. Eind '85 schakelde het Landeskriminalamt LKA (de duitse versie van het CRI) zichzelf in: ze zette een -later ontmaskerde- infiltrant in, vertoonde hem videotapes en vertelde hem dat smerissen 's nachts in de wijk geparkeerde auto's hadden opengebroken met als excuus "verdenking van terrorisme".

Op hetzelfde nivo staan gebeurtenissen in maart '86: na de geslaagde ontruiming van vier panden staat in de Bildzeitung: "Bestorming van de punkerburcht", verder worden brandblussers in de media in bommen veranderd, lege c.v.-hokjes in experimenteerhokjes voor explosieven.

Volgt de officiële versie van de politie van hun verrassingsoverval op 23 maart: agenten zouden door buurtbewoners zijn aangevallen en zwaar zijn verwond, ze zouden in een levensgevaarlijke situatie zijn terechtgekomen - een volslagen verdraaiing van de feiten, die echter volledig in de strategie past. De mensen van de buurt moeten volledig worden gekriminaliseerd om ze te isoleren en het conflict niet langer politiek te houden. Wordt het verzet namelijk verdraaid, zodat de bewoners als hersenloze gewelddadige idioten worden gebrandmerkt, dan hoeft ook niemand zich met de doelen en inhoud van de buurt "auseinanderzusetzen".

Terwijl dit beeld naar buiten toe wordt afgegeven, hebben de politiemethoden tegenover de bewoners tegelijkertijd tot doel het sociale en politieke verzet, en het uitbreiden hiervan naar andere buurten, in de kiem te smoren. Verder de methoden van omsingeling, noodtoestand en opstandsbestrijding buiten de publiciteit te houden.

12-3-1986: noodtoestand

Bij de sloop van 4 gekraakte huizen waren 500 tot 600 politieagenten ingezet, inclusief een speciale kommando-eenheid. toegangswegen werden voor een bepaalde tijd afgezet, de wijk werd omsingeld door een kring van bewapende smerissen, niemand kon in of uit, terwijl tegelijkertijd een pantserwagen de buurt introk en door richtmikrofoons en videokamera's alles en iedereen tot in de puntjes in de gaten werd gehouden.

Deze belegeringstoestand duurde -met wat minder agenten aanwezig- 2 dagen en nachten; in de binnenstad moest nl. alles rustig blijven.

De spontane demo op 12 maart werd al na enige meters door ME omsingeld en de City uitgeslagen en geschopt.

knokploeg van de staat:

rammen en

je er lekker bij voelen

Eén week later dan de politie-
overval: als meettechnici verklede
stillen -uitgerust met porto's,
traangas en knuppels- verrichten
meetwerk in de Heusnerstrasse. Als
twee mensen hun het meetlint uit de
handen trekken beginnen ze op deze
en te hulp schietende mensen in te
rammen en met meetstokken te steken.
Het resultaat was dat twee mensen
voor vijf dagen het ziekenhuis in
moesten en veel anderen open wonden
en bloeduitstortingen hadden opge-
lopen. Daarna nog eens de volledige
verdraaiing van feiten in de media;
een rechtvaardiging voor 7 aanklach-
ten wegens "mishandeling",
"arrestantenbevrijding" en "verzet"
.....

de isolering en kriminalisering

måg niet slagen!!

De laatste 10 huurders zijn
onlangs gevorderd hun woningen
vóór uiterlijk 31 mei verlaten te
hebben. Dit betekent dat het stads-
bestuur alle nog resterende panden
nu gesloopt wil hebben.

De Heusnerbuurt, ook wel "de

Bronx" genoemd, heeft ongeveer een-
zelfde betekenis voor Bochum als de
Hafenstrasse voor Hamburg. Valt deze
vrijplaats weg, dan wordt het heel
moeilijk de ontstane samenwerking
en het verzet vol te houden. Vanuit
vele steden in de BRD is al
meermaals hulp gekomen, op 12 febru-
arj '86 leidde dit ertoe dat de
smeris er niet in slaagde de opge-
worpen barrikades te slechten. De
buurtbewoners geven veel info door

haar binnen- en buitenland. Iedereen
die hen een warm hart toedraagt
wordt dan ook gevraagd hun strijd
tegen de sloop te steunen. Bv door
naar de Bronx te komen -want de
laatste 10 huurders zijn op dit
moment (4 juni) nog niet ontruimd.
Die ontruiming wordt de komende
anderhalve maand verwacht.
Slapen en eten is geen probleem!

Kafee K14, Heusnerstrasse 16,
4630 Bochum

THE HARDER THEY COME,
THE HARDER THEY FALL!!

(bron: Frontline info)

Lieber lebendig als normal

Maandag 9 Juni El Salvador.....
20.00 uur
zaal NOVUM
(WOLBODO)
Verwerdijk
102

Na de vorige avond over El Salvador is er afgesproken
eeng te bekijken wat er verder nog gedaan kan worden.
In de zwarte heeft inmiddels een artikel gestaan en
de vrouwenomroep heeft een uitzending besteed aan de
strijd in El Salvador.
Voor het najaar bestaan er twee aanknopingspunten:
1 De komst van studenten uit El Salvador naar Europa
in oktober-november-december.

Een groep studenten uit El Salvador bezoekt in het
najaar Europa opzoek naar financiële, morele en
politieke steun voor strijd in El Salvador.
Het is mogelijk hun rondreis met activiteiten in Delft
te ondersteunen.

2 "Media voor het Verzet".

In oktober organiseert X-Y i.s.m. diverse landkomitees
e.a. organisaties een aktie "Media voor het Verzet".
De bedoeling van de aktie is om f 160.000,- bij elkaar
te krijgen voor de verzetsbewegingen in El Salvador,
Filippijnen, Eritrea en Oost-Timor.
In de maand oktober wordt m.m.v. de strijdbare media
in nederland een kampagne gevoerd. Het geheel eindigt op
1 november in een landelijke manifestatie.
In Delft kunnen in de maand oktober allerlei ondersteunende
aktiviteiten plaatsvinden.

Wil je meedenken en meedoen kom dan op maandag 9 juni.

BIG MOUNTAIN AGAIN

Op 7 juli a.s. moeten zo'n 12.000 Navajo-en Hopi-indianen hun land bij Big Mountain in de Amerikaanse staat Arizona verlaten omdat de grote mijnbouwmaatschappij Peabody Coal Company er kolen en uranium wil gaan afgraven. De grotendeels nog traditioneel levende Navajo en Hopi verzetten zich hiertegen. (zie Zwarte nr.51) Ze willen geen geweld gebruiken, maar ze laten zich ook niet zomaar weggagen. Het is hun grond, hier zijn ze geboren, hiermee voelen ze zich verbonden, hier kunnen ze op hun manier leven. De Navajo wonen voor een groot deel nog in hogans (ronde houten huizen en leven van

De door het volk gekozen leiders verzetten zich hiertegen, maar zij worden niet gehoord. Al in 1934 werden door de Indian Reorganization Act (Indiaanse Reorganisatie Wet) de zgn. Tribal Councils (stamraden) in het leven geroepen. Dit zijn door het Bureau of Indian Affairs (een afdeling van het ministerie van binnenlandse zaken) benoemde raden, die nauwelijks ahang onder de bevolking hebben, maar waarmee de regering en de grote ondernemingen makkelijk kunnen onderhandelen. De mensen die in deze raden zitten gaat het voor al om 't geld. De Tribal councils profiteren het meest van de verkoop van land aan bijv. Peabody.

Om hun zaak te bepleiten zijn Indianen bij de Verenigde Naties geweest. In een verklaring van de VN staat nl. dat gedwongen verhuizing een vorm van genocide is. Het is nog onduidelijk wat de VN zal doen

WAT HEBBEN WIJ ERMEE

TE MAKEN?

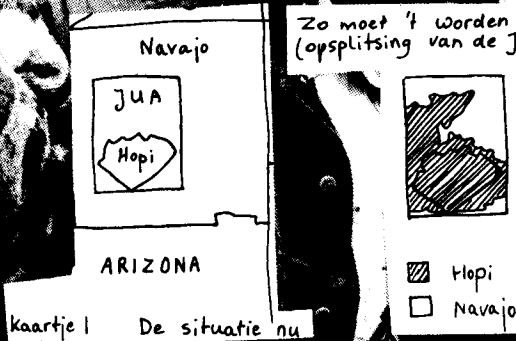
Medelijden met 'die zielige Indianen' is hier niet op z'n plaats. Indianen en andere inheemse volkeren (bijv. de Aborigines in Australië), en de zgn. derde wereld landen produceren voedsel en leveren mijnbouwproducten aan de geïndustrialiseerde landen. Om 't even bij uranium te houden: de mijnen liggen voor het allergrootste deel in gebieden waar inheemse volkeren wonen, die van de ontginning van uranium geen enkel profijt hebben: zij krijgen maar een schijntje voor het erts, maar zitten wel met onbruikbaar land, vervuiling, kanker, enz.

de schapenteelt. Met hun burens, de Hopi ruilen ze kaas, wollen dekens en vlees tegen granen en groente. Maar ook hier heeft de vooruitgang toegeslagen. Op het Navajo-reservaat werden steenkool, gas en uranium gevonden, en door grote mijnbouwmaatschappijen afgegraven. Zo ontstond de eigenaardige situatie dat een groot deel van de zuidwestelijke VS afhankelijk is van de energie die van Navojoland afkomstig is, terwijl de Navajo zelf hun potje op een kampvuur koken.

Een van de maatschappijen, Peabody Coal Company wil nu ook gaan graven op het zgn. Joint Use Area (JUA - zie kaartje 1).

Het gaat hier om een stuk grond dat door Navajo en Hopi gezamenlijk wordt gebruikt. Om dit stuk grond te pakken te krijgen werd een konflikt geschapen tussen de twee volken. Hopi en Navajo zouden het absoluut niet met elkaar eens kunnen worden over het gebruik van de JUA. Een reden voor het Congres om in 1974 een wet door te voeren (Public Law 93-531) die een verdeling van de JUA mogelijk (zeg maar verplicht) maakt (zie kaartje 2). De Navajo die op het land wonen dat aan de Hopi is toebedeeld, moeten verhuizen (zo'n 12000 mensen), voor de Hopi op het Navojoland geldt hetzelfde (enkele honderden mensen).

Wanneer het land verdeeld is, wil Peabody Coal Company het kopen om de kolen en uranium te winnen (dit gebeurt dmv dagbouw, waardoor het land totaal kaal wordt en er niks meer kan groeien).

De mensen die moeten verhuizen worden er alleen maar armer van, omdat ze hun schapen kwijtraken en hun traditionele levenswijze moeten opgeven voor een armoedig bestaan in de steden, waar racisme, werkloosheid en alcoholisme heersen. Het laatste nieuws in deze zaak is dat de voorzitter van de Navajo Tribal Council uiteindelijk toch de kant van zijn volk gekozen heeft. Dit betekent echter niet dat de noodgedwongen verhuizing nu niet doorgaat. De Hopi-stamraad blijft bij de eis dat de Navajo van de JUA af moeten.

VERZET

Op dit moment is er bij Big Mountain een Survival Camp opgezet, waar Navajo, Hopi en hun vriend/innen, Indianen en niet-Indianen gezamenlijk verzet willen bieden; gewelddoos, tegen de te verwachten deportatie die op 7 juli zal beginnen. Er wordt rekening gehouden met een optreden van de National Guard.

Wij moeten ons dus hier verzetten tegen het gebruik van kernenergie en voeren dus in feite dezelfde strijd als de Indianen.

We moeten ons ervan bewust worden wat we eten en waar het vandaan komt, omdat de manier waarop het kapitalisme werkt tot gevolg heeft dat consumenten in het westen belangen hebben die tegengesteld zijn aan die van de producenten in de derde en vierde wereld (vriend van de wereld is een term die slaat op de mensen die in een soort derde wereld situatie binnen een westers land leven, bijv. de Indianen en Inuit in Amerika, de Lappen in Scandinavië, de Aborigines in Australië).

Het feit dat bijv. Peabody zo'n lage prijs voor de steenkool betaalt aan de Indianen, wordt als argument gebruikt voor lage energieprijzen voor de arbeiders in de steden.

Laten we met z'n allen zorgen dat we daar niet meer intrappen! Een dergelijk bewustzijn en het handelen dat daaruit volgt, heeft zowel voor de Indianen als voor onszelf meer zin dan medelijden.

Perskonferentie van de Vereniging van Familieleden

In het kader van de C. C. C. (Cellules Communistes Combattantes - Strijdende Kommunistische Cellen) hebben militanten in België sinds oktober 1984 de gewapende strijd voor het communisme gevoerd. Na een twintigtal aanvallen van de C. C. C. hebben de ordestrejdkrachten op 16 december 1985 vier militanten gearresteerd en opgesloten, die hun politieke identiteit als leden van de C. C. C. opeisen. Het betreft de arrestatie van Pascale Vandeguerde, Didier Chevolet, Bertrand Sassoive en Pierre Carette. De vier kommunistische militanten zijn onderworpen aan een hard gevangenisregiem van omzeggens totale isolatie. Dit isolatieregime wil vooreerst druk op hen uitoefenen om hen te doen spreken, en anderzijds hun politieke identiteit van kommunistische militanten breken door hen te beletten na te denken, samen politiek werk te verrichten en zich te uiten. Daarom beginnen deze vier militanten vandaag, 9 mei 1986, een hongerstaking. In het kader van deze persconferentie zal u een kommunistieke van de C. C. C. worden voorgelezen.

In het licht van deze situatie steunt onze vereniging de gerechtvaardigde eisen van de gevangenen:

- recht op vergadering en vrije onderlinge briefwisseling.
- vrije toegang tot informatiebronnen, radio en teevée **alsook** politieke publicaties naar keuze.

- stopzetting van de censuur op en de blokkering van de briefwisseling
- recht op twee niet-familiale bezoeken per week.
- toelating om burgerkleding te dragen.

Wij houden eraan de nadruk erop te leggen, dat alle pogingen om bij de verschillende autoriteiten uitleg te krijgen over deze gevangenschapsvoorwaarden onbeantwoord blijven. Niemand schijnt de verantwoordelijkheid voor de isolatiemaatregelen tegen de gevangenen op zich te willen nemen. De bestaande teksten vormen reeds een toppunt van willekeur door alle interpretaties toe te laten en voortdurend plaats te ruimen voor uitsonderingen. Deze teksten geven een omzeggens absolute macht aan de gevangenisdirecteuren, die zelf onderworpen zijn aan de richtlijnen van de Justitie. Wanneer zij, de hogervernoemde eisen stellen is dat dan ook niet uit naam van een of ander democratisch recht, maar met de bedoeling om binnen de grenzen van hun situatie nog te kunnen deelnemen aan de strijd van de communisten en de arbeidersklasse. Deze democratische rechten beschouwen zij als bedrog.

Belangrijke opmerking:
De vier militanten dringen er sterk op aan dat men hun zaak en die van Chantal Paternostre niet met elkaar zou

verwarren. De militanten van de strijdende kommunistische cellen (C. C. C.) die in Vorst en Sint-Gillis gevangen zitten beschouwen de wetten en reglementen, die in de burgerlijke kapitalistische maatschappij van kracht zijn als bedrog. Daarom weigeren zij krachtig -dadig er een beroep op te doen. Om dit standpunt te verduidelijken vind u hierbij enkele voorbeelden, die letterlijk afkomstig zijn uit het Algemeen Reglement (AR) en de Algemene Instructie (AI) voor de strafinrichtingen, voorbeelden die door een zeer kort commentaar gevolgt worden. Citeren we vooreerst het Verslag aan de Koning van Piet Vermeylen, dat aan het Algemeen Reglement voorgaat:

"De aangewende methodes moeten bij de nedertineerden het gevoel aankweken dat zij tot de maatschappij blijven behoren. Bij de opvatting en de organisatie van de tucht, de arbeid, de studiën en de vrijetijdsbesteding moet veeleer worden uitgegaan van hetgeen nader brengt tot het vrij bestaan dan van wat daarvan verwijderd. Zij moeten ook de zin voor waardigheid en voor menselijke verantwoordelijkheid vrijwaren of opwekken".

***Artikel 24 (AI): "De directeur moet toezien op de veiligheid van de inrichting en op de uitvoering van de algemene en bijzondere reglementen, alsmede op de hem door de minister gegeven onderrichtingen".**

Basistekst van de Vereniging van Familieleden en Vrienden van de Communistische Politieke Gevangenen

1. Is lid van de vereniging een ieder die deze basistekst onderschrijft en respecteert en aan de activiteiten van de vereniging deelneemt.

2. De vereniging klaagt de omstandigheden waarin de militanten van de CCC (Cellules Communistes Combattantes, of strijdende Communistische Celle) gevangen worden gehouden als een poging hen sociaal en politiek te isoleren, om hun politieke werk, hun overdenkingen en de uitdrukking ervan te beletten door te proberen hen te "kruiken".

3. De vereniging staat achter de gevangen militanten in hun eisen betreffende de gevangenschapsvoorwaarden en maakt zich sterk om deze -binnen haar eigen kader- te steunen.

4. Om in de situatie van de gevangen militanten tussen te komen stelt de vereniging zich tot doel de huidige gevangenschapsvoorwaarden zo breed mogelijk aan te klagen en de gerechtvaardigde eisen van de gevangenen maximaal te populariseren, met name:

- het stopzetten van de blokkering van de briefwisseling.
- vrije toegang tot informatie-

bronnen als radio, tv, boeken, politieke publicaties.

- Twee niet-familiale bezoeken per week.
- Vrije briefwisseling tussen de gevangen militanten.
- Regelmatige collectieve werkvergaderingen van de gevangenen.
- Mogelijkheid burgerkleding te dragen.

5. De vereniging neemt de strijd over van de gevangenen wat betreft de beantwoording van de beledigingen en valse beschuldigingen in de pers.

6. De vereniging neemt akte van de politieke en organisationele eenheid van de vier gevangenen. De verhouding met hen zal er een zijn collectief tot collectief.

7. De vereniging en haar activiteiten zijn echter geen uitdrukking van steun aan de politieke lijn van de CCC en zij vraagt aan de gevangenen en hun kameraden daar rekening mee te houden. Toch erkent de vereniging de authenticiteit van de strijd van de gevangenen voor:

"Het einde van de uitbuiting van de mens door de mens.
Het einde van de voortdurende oor-

logen voor winsten en overheersing. Het einde van de georganiseerde ellende dmv van het salariaat. Het einde van de volkerenmoord op éénvderde van de mensheid door de honger.

Het einde van de vernietiging van werkplaatsen, voedingswaren, machines in naam van de rentabiliteit van het kapitaal. Het einde van het sexismen, het racisme, de verschillende vormen van vervreemding".

8. De vereniging erkent het gezag van de gevangen militanten op hun eigen situatie en op de daarop betrekking hebbende initiatieven. Zo beschouwt zij hun eis als rechtmatig om geen enkele activiteit te beginnen of geen enkele mededeling te doen die in strijd zou zijn met hun politieke identiteit.

9. De vereniging is autonoom en afhankelijk. Haar beslissingen worden collectief in vergadering genomen, waarbij rekening wordt gehouden met voorafgaande punten.

Contact met
APAC
Postbus 1050
Brussel.

en Verplichten van de Communistische Gevangenen

Verplichten van de Communistische Gevangenen door de minister gevezen onderzochtingen".

°Artikel 20 (AR): "De brieven die de gedetineerden, met uitzondering van de gegijzelden, schrijven of ontvangen, kunnen voor hun verzending, aan de controle van de directeur of van zijn gemachtigde worden onderworpen".

Vermits de censuur bestaat, waarom aan de communistische gevangenen verbieden te corresponderen? Door het bestaan zelf van de censuur verlat het argument van de 'veiligheid'.

°Artikelen 31 en 32 (AR): "(...) Alle andere personen (buiten de familie) hebben slechts toegang tot deze gedetineerden op voorwaarde dat de directeur vooraf toelating verleent".
Voor de definitief veroordeelden: "Het bezoek van andere personen (dan de familie) mag door de directeur toegelaten worden, zo het aan een achtenswaardig belang beantwoordt".

Zelfs wanneer men overeenstemming zou kunnen bereiken over de betekenis van de woorden 'achtenswaardig belang', blijft het niet-familiale bezoek onderworpen aan de willekeurige beslissing van de directeur die zelf onderworpen aan de "onderzochtingen" van de minister.

°Artikel 66 (A) betreffende de familiale bezoeken in aanwezigheid van een bewaker/bewakerster:

"(...) Het is de taak van die personeelsleden elke schuldige verstandhouding tussen de bezoeker en de gedetineerde te verhinderen; zij mogen de gesprekken niet af-luisteren".

Wanneer men weet dat "verstandhouding" betekent 'betrekking, correspondentie overleg' (van Dale), hoe kan men de twee delen van deze zin dan nog met elkaar doen rijmen?

°Artikel 75 (AR): "De directeur kan aan de gedetineerden bestaan boeken te gebruiken die in de bibliotheek van de inrichting of in de centrale bibliotheek voor buitenlandse literatuur niet voorhanden zijn...".

Er wordt geen enkele norm gesteld, zodat de directeur hier dus over een absolute macht beschikt.

°Artikel 75 (AR): "De andere gedetineerden (d.i. anderen dan de veroordeelden tot straffen van meer dan drie maanden) behouden hun eigen kleren, tenzij de directeur, in het belang van de veiligheid, de reinheid en de gezelligheid, of de rechterlijke overheid, in het belang van het onderzoek, en anders over beschikt".

Het is niet moeilijk te raden dat de vage 'belangen' die in dit artikel worden ingeroepen en geen enkele maatstaf bevatten, slechts bestaan om de werkelijke belangen te verbergen van een klasse die haar eigen wetteksten opstelt.

°Artikel 80 (AR): "De gedetineerden die ongegronde klachten indienen stellen zich bloot aan straf".

Wat is een ongegronde klacht en wie beslist daarover? Dit artikel betekent gewoonweg dat elke gevangene voor langere of kortere tijd aan een streng isolatieregime kan worden onderworpen, en dit volgens een willekeurige beslissing van de gevangenisdirecteur (of van de minister).

Enz, enz, enz. De voorbeelden zijn veel te talrijk om ze hier allemaal op te sommen. Laten we nog vermelden dat het isolatieregime slechts een enkele keer vermeld wordt in deze breed voerige reglementen, die slechts bestaan uit vaagheid en uit uitzonderingen die op iedereen kunnen worden toegepast. Het is artikel 26 AR dat dit regime vermeldt, echter zonder enige verdere uitleg te geven (duur, vormen, wie het bevel ertoe mag geven...)

Alle pogingen om uitleg te krijgen van de verschillende autoriteiten blijven onbeantwoord. Niemand wenst blijkbaar de verantwoordelijkheid voor de isolatiemaatregelen die tegen de vier gevangenen van de CCC genomen worden op zich te nemen.

Enkel de Ecolo-volksvertegenwoordiger Olivier Deleuze heeft een antwoord gekregen van de minister na een interpellatie via een nogal verwarde vraag, waarin CCC, FRAP en AIDS met elkaar vermengd werden.

KOMMUNIKEE

Zoals elke maand sinds onze aanhouding, zijn er registreren 7 mei 1986, enkele agenten van de bourgeoisie in de gevangenis bij elkaar gekomen om hun hart op te halen over de noodzaak van onze gevangenschap. Deze betafde agenten uit de verschillende geledingen van de staat-rechters, onderzoeks-rechters, procureur, alsmede enkele gewapenden noemen hun komplot 'verschijning voor de raadkamer' zij stellen ons voor, hierna mee te doen om hun intrigen te legitimeren, opdat wij borg zouden staan voor hun laaghartige uitbarstingen.

Wij, de collaboranten, militanten van de Cellules Communistes Combattantes, zullen niet voor deze 'raadkamer' verschijnen, want wij hebben daar niets te zoeken, want wij kennen de bourgeoisie geen enkel recht toe om over ons te oordelen, integendeel zelfs, wij zijn het die haar veroordelen als een parasietenklasse waarvan het bestaan zelf een misdad is tegen de mensheid,

waarvan de heerschappij gelijk staat met barbarendom.

Wanneer wij rekenschap moeten afleggen, dan enkel tegenover de arbeidersklasse, haar strijdende voorhoedes en haar organisaties die werken binnen het kader van de historische belangen van het proletariaat, en aan niemand anders. Zoals wij dus weigeren mee te werken aan het politie-onderzoek, zo weigeren wij ook, deze maand evenals de vorige maanden, mee te werken aan de procedures van de klassenjustitie, welke die ook mogen wezen en daardoor bevestigen wij ons voortdurend engagement in de revolutionaire praktijk.

De bourgeoisie en haar ideologische knuppelaars, de democraten-media, altijd klaar om ons te overstelpen met hun reaganes-anti-kommunisme, steeds vol van de heldhaftige avonturen van poolse pastoors, afghaanse feudale landheren of F-111-piloten die kinderen vermoorden, heeft over

onze weigering om te verschijnen voor de raadkamer gezwegen. Hoe onbeduidend ze ook is, onze weigering is gevaarlijk, de boodschap ervan is te duidelijk, zij kan niet misvoerd, uitgebuit of gemanipuleerd worden.

Deze weigering is de ontmaskering van hun 'rechtspraak' als een instrument van klasseoverheersing en de houding van de bourgeoisie er tegenover duidt aan welke angst de uitbuiters en hun agenten hebben om aangeklaagd te worden, het toont hun vrees en hun kwetsbaarheid aan tegenover de revolutionaire waarheid.

Maar nu zullen de agenten van de bourgeoisie staat die in de gevangenis van Vorst bij elkaar waren hun smerige komplot niet aan het daglicht kunnen onttrekken.

HET IS ONMOGELIJK DE REVOLUTIONAIRE WAARHEID HET ZWIJGEN OP TE LEGGEN.

Vanuit de diepte van hun 'speciale bewakingsafdelingen' in St. Gilles en

Vorst richten wij, militanten van de CCC ons tot de arbeiders, arbeidsters en kameraden. Wij klagen de bedoelingen en plannen van de bourgeoisie aan om ons levend te begraven. Zo'n angst heeft zij voor onze strijd, zo boezemt de revolutionaire organisatie van de uitgebuitenen haar vrees in, zo weet zij dat onze taal deze is van de emancipatie van het proletariaat.

Maar met dezelfde beslistheid waar mee we ons binen de Cellules geëngageerd hebben, bevestigen we hier, ongewapend, dat wij de zaak van de revolutie niet zullen verraden, dat wij zullen vechten om de muren van het isolement en het stilzwijgen waartussen de smerissen ons willen doen stikken, af te breken.

Vandaag 9 mei beginnen wij een kollektieve hongerstaking en klagen wij de misdadige plannen van de bourgeoisie-demokratie tegen de kommunistische militanten aan.

Steeds meer werkers weten dat de democratie enkel het schijnheilige en afzichtige masker is van de diktatuur van het kapitaal, de democratie van de uitbuiting van de arbeid en de sociale ellende, democratie van het leegpersen van de Derde Wereld, de democratie van de imperialistische oorlog, en, tegen ons nu, de democratie van de preventieve kontra-revolutie. Vanaf het begin van het optreden van de CCC als politieke voorhoede van het front van de klassenstrijd, hebben de bourgeoisie en haar 'linkse' kleinburgers hun haat en hun angst tent tegen deze strijd en haar revolutionaire doel: **DE KOMMUNISTISCHE REVOLUTIE.**

Veel meer dan onze zwakke partizanenactie vrezen zij, de macht van de kracht van deze praktische beweging, de dringen van onze politieke leiding, het marxisme en leninisme in de wereld van de arbeid.

De aanhouding van onze kameraden volstaat niet om de plannen van het VBO, van Martens VI, van de NATO, de SP of de PvdA te stoppen, want hun gemeenschappelijke vrees is dat zij zeer goed weten dat de revolutionaire lijn van de Cellules in de geschiedenis van dit land gezaaid is, dat deze lijn antwoorden geeft op de historische vragen van de klasse en dat zij de oogst van morgen aankondigt! Ziedaar, waarom de democratie - dit is de medeplichtigheid tussen kapitalisten die de wereld van de arbeid uitbuiten en de kleinburgelijken die haar door hun reformistische omsingeling ("sociale vrede, verzoening") rustig houden - niet tevreden is met ons in het diepste van hun bajessen op te sluiten; zij eist van ons dat we zouden vernietigen wat we hebben opgebouwd, dat we onze kommunistische identiteit, bewustzijn en plichten, onze trouw aan de zaak der volkeren verraden. De strijd van de CCC draagt hoop in zich en de smerissen raken buiten zichzelf om ons te doen meewerken aan de sterilisatie ervan; wij werden door de politie benaderd om, in ruil voor "akkoordjes" de strijd van de Cellules en het marxisme-leninisme af te zweren en te bekladden. Deze weerzinwekkende voorstellen geven de essentie aan van de burgerlijke moraal, die denkt dat alles te koop is en dat de hele wereld een afspiegeling is van haar lamelendigheid!

En omdat wij met minachting geantwoord hebben op deze politiekeupeerijen gooit de 'demokratie' nu haar masker af; wij moeten in een totale gevangenisolatie verdwijnen.

OMDAT WIJ VOORTAAN ONS VERTROUWEN IN DE ARBEIDERSKLASSE EN HAAR TOEKOMST BEVESTIGEN, MOETEN WIJ GEMULKORFD WORDEN.

OMDAT WIJ ONZE POLITIEKE AGITATORISCHE TAKEN VOOR DE REVOLUTIONAIRE ORGANISATIE VAN DE UITGEBUITEN - "LAAT DUIZEND CELLEN BLOEIEN" - NIET LATEN VALLEN, MOETEN WIJ GEISOLEERD WORDEN.

OMDAT WIJ WEIGEREN DE WAARDIGHEID EN DE VRIJHEID DIE WIJ DOOR ONZE REVOLUTIONAIRE PRAKTIJK ONTDEKTE EN OVERD HEBBEN AF TE ZWEREN, MOETEN WIJ VERNIETIGD WORDEN.

Dat is onze dagelijkse werkelijkheid hier, in de bajessen van de imperialistische bourgeoisie. Wij mogen niets doen, niets zeggen, niets weten, van de wereld afgesloten moeten wij vegeteren, in onze cellen van enkele vierkante meters. Op basis van deze omstandigheden dromen de smerissen ervan tijdens spektakelprocessen ter meerdere eer en glorie van hun verrot systeem vier gebroken militanten te presenteren. Maar die vlieger zal niet opgaan, gezamenlijk zullen we hun smerige plannen verijdelen. Onze processen zullen gaan over de misdaden van het imperialisme, hier en elders in de wereld, en dat ondanks alle manipulatiepogingen, ondanks de laster die door de bourgeoisie over de revolu-

tionaire strijd wordt verspreid. Het is niet omdat wij militair gezien gevaarlijk zouden zijn, noch omdat wij zouden kunnen ontsnappen, dat de klassejustitie ons dergelijke hechtenisvoorwaarden oplegt. Nee, het is omdat de juistheid van onze politieke lijn rechtstreeks de burgerlijke hegemonie bedreigt en omdat die, via ons, gaat proberen om met alle middelen de revolutionaire mogelijkheden te vernietigen.

Vandaag, evenals gisteren, worden de kommunistische strijders door de bourgeoisie en haar handlangers opgesloten en vermoord, gisteren zoals vandaag sturen zij hun legers naar de proletarische opstanden en stakingen... en om te eindigen zullen ze de oorlog naar hier brengen die reeds een halve eeuw lang tegen de volkeren van de wereld voeren.

Zo doende herhalen de woorden hun ware betekenis. Marx merkte reeds op dat de bourgeoisie de wereld op haar kop moet zetten om haar misdaden te rechtvaardigen: in het kapitalistische systeem heet een arbeider die zijn arbeidskracht moet verkopen om in leven te blijven een "werkzoekende"! En de baas die alleen parasiet van deze uitbuiting leeft, "heer" "werk aan"! In het kapitalistische systeem heten de proletarische hoop en praktijk tegen een kleine klik industriëlen en bankiers "terroristen tegen de democratie"! Op deze aanhoudingsmomenten verklaren de smerissen dat het een gevaar voor de openbare veiligheid vormen... voor de arbeiders en arbeidsters? Voor hen die in de schaduw van de Generale en andere banken die wij hebben vernietigd enkel nog de openbare verwarmingsketels en de liefdadigheidsinstellingen hebben om niet als honden te verrekken? Voor de massa's in Azania die door het wereldimperialisme worden doodgeknapt? Voor de Limburgse mijnwerkers of de metalarbeiders uit Charleroi? Voor de immigranten en hun dagesse, of van scheldwoorden en minachting? Voor hen die stikken in hun eigen wanhoop en langzaam zelfmoord plegen d.m.v. alcohol, kalmeringsmiddelen of heroïne? Voor al dezen en al de anderen die in naam van de winst worden uitgebuit en verpletterd.

Neen, voor al dezen kan de revolutionaire strijd niets anders zijn dan de hoop op een nieuwe wereld. Het is niet voor hen dat wij een gevaar vormen, maar wel voor Martens VI, de NATO en de banken. De rol van de klassejustitie bestaat erin de praatjes van de bourgeoisie die de wereld op haar kop zet, te dekken door ons algemeen welzijn te doen verwarren met de kluisen van de Generale, de belangen van de wereld met de uitbuiting ervan voor de rentabiliteit van het kapitaal! Ziedaar de revolutionaire waarheid waarvoor de Cellules Communistes Combattantes strijden! Het is dit parool - dat zo duidelijk en krachtig klinkt wanneer het uit de praktijk voorkomt - dat de bourgeoisie met ons in de gevangenis wil opsluiten. Maar zij zullen niet zwijgen. NOOIT!

Anarchie is vrijheid

Iedere keer wanneer jij bij een kassa afreken, betaal je veel te veel. Van jouw geld zetten de grote warenhuizen nieuwe zaken neer, maar daar is geen steen van jou bij. Van jouw geld kopen de rijke stinkluizen auto's, villa's, jachten, bontjassen enz., maar weer is dat niet van jou, hoewel je ze wel betaald hebt. Zo eenvoudig is het. Wat die schoften ook vertellen, het is jouw geld dat ze van je afpikken. Laat je niet langer belazeren. Koop niets meer bij de grote zaken, maar neem mee wat je nodig hebt. Het is van jou. Daarbij gelden de volgende regels en aanwijzingen.

1. Haal nooit iets weg bij kleine middenstanders.

Doe het uitsluitend bij de grote schoften. Haal je spullen bij: V & D. Deze heeft behalve de Vendets, Vendomus (woninginrichting) en Vendo ook nog: Kreymoorg, Hunkemüller, Frank en Jean, Claudia Sträter, Nieuw Engeland (allemaal kleding) en Menuis (chinese eten). De supermarkten van V en D zijn: Edah, Basismarkt, Koopmarkt. Slijfterijen van V en D zijn: In de Lanscroon, In 't Vat en Boekaniers. De Koopstiek is de brillenzaak van V en D. Verder zijn in de handen van deze superdieven De Kijkshop, Van Resuwiijk (meubelen) en Dixons-Rinck (foto, radio). BIJENKORF. Deze heeft bij elkaar gejat: de HEMA, GALERIES MODERNES, PERRY (Sport) (Sporhuis Centrum) en de MAXIS (supermarkt). De Ahold-boeven hebben o.a. Albert Heijn, Simon (de Wit), Miro, Alberto (drankenwinkels en Etos drogisterijen). De Steenkolen Handelsvereniging (SHV) is van één der rijkste misdadigers-families in Nederland: De Fenteners van Vlissingen. Deze hebben o.a. De Gruyter, Xenos, Geveke en de Makro.

C en A heeft gepikt: Peek en Cloppenburg, Foxy Fashion en Brenninkmeyer (kleding). Bij de Brons-winkels kun je (waardeloze) kleding krijgen. Autospullen kun je halen bij de Shell, Esso en andere shops van olie-dieven.

Boeken moet je halen bij de ECI en NBC boekenklups en bij de boekhandels die in handen zijn van Kluwer, Elsevier en Bruna (b.v. AKO's) en Wetenschappelijke Boekhandel.

Schoenen kun je krijgen bij Van Haren, Bata en bij de warenhuizen (ook sportschoenen).

Fotomateriaal bij de warenhuizen en bij Foto Quelle, Dixon enz. Platen, radio, t.v. huishoudelijke apparaten enz. haal je bij de grote radiozaken. Die zijn in handen van de PHILIPSBENDE.

5. Het beste is: snel naar binnen en weer naar buiten; de guerilla-taktiek.
6. Neem je keuze in de hand, kijk rond of er niemand kijkt en stop het weg. Nooit je hoofd naar beneden of schichtig om je heen kijken. Mocht iemand je zien, dan bekijk je het nog even en dan leg je het eventueel weer terug.

7. Neem nooit een te grote tas mee. Het moet erin kunnen.
8. Alleen wanneer je uit het zicht bent of achter een stelling staat stop je iets in je tas.

9. Goede plaatsen om iets weg te stoppen zijn: je onderbroek, b.h. onder de arm, in je mouw.

10. Haal prijs en verpakking in de winkel eraf. Er is dan niets te bewijzen.

11. Pak 2 artikelen, stop er 1 weg en leg het andere terug.
12. Neem 2 of meer kledingstukken mee in de paskamer. Stop er 1 weg (Alles eraf halen) of trek het aan. Het haakje laat je hangen of verberg je.

13. Maak pakjes kleiner, rol kleding op, haal platen uit de hoes, trek schoenen aan, enz.

14. Wanneer er personeel naast je staat stop het dan weg wanneer je achter hen langsgaat.
15. Zoek altijd zelf het artikel op. Wanneer je het vraagt blijven ze naar je kijken.

Deze lijst kun je zelf nog verder aanvullen.

2. Het merendeel der zaken kent één of ander beveiligingssysteem.

Bij V en D hangen in enkele zaken camera's, maar laat je daardoor niet bangmaken. Net als bij de HEMA zitten op elke camera 4 lenzen. Dus moeten er ook 4 t.v. monitoren zijn. En dat betekent dat er in zo'n zaak 30 tot 40 t.v. tjes beken moeten worden. En dat gebeurt dus niet. Bovendien kun je op die dingen slecht zien of er wat gebeurt. V en D en HEMA werken met winkelende mevrouwen. Ze hebben meestal wat in de handen. Ga rustig kijken, je haalt ze er zo uit. De Bijenkorf werkt met spiegels, waarachter mensen zitten. Ga eens vlak voor zo'n spiegel staan, dan kun je er doorheen kijken. Er zit bijna nooit iemand, dat is nl. te duur.

HET IS DE TAAK VAN IEDERE REVOLUTIONAIR

OM DE REVOLUTIE TE BEVORDEREN.....

3. Leen ergens een "net" pak, keurige combinatie of zondagse jurk. Je valt minder op.

4. Ga voordat je iets wegneemt eerst verkennen. Let op uitgangen, camera's, spiegels, kleedkamers, veiligheidsklootzakken, personeel, ligging van de artikelen, enz.

16. Maak gebruik van thee- en lunchpauzes. Kom eens op de koffie.

17. Een betrouwbare techniek is eerst iets weghalen en daarna een verkoper iets vragen. Je bent dan gelijk klant en niet langer verdacht.

18. Zoek in de ene winkel (V en D) wat uit, pas het en haal het in een andere V en D weg.

19. Wanneer je met 2 of meer personen gaat, laat er één wat vragen. Zorg ervoor niet samen gezien te worden. Spreek ergens buiten af.

20. Wanneer ergens een kennis van je werkt, spreek dan met hem/haar iets af. Zorg ervoor dat hij/zij nooit verdacht wordt. Vraag verdere informatie over stilten, beveiliging enz.

21. Wanneer je vingerafdrukken bij de politie bekend zijn, veeg ze dan met je mouw af.

22. Wanneer je denkt dat ze iets gezien hebben, blijf dan doorlopen. Je ziet gauw genoeg of je gevolgd wordt. Eventueel kan je meegenomen spullen ergens neerzetten en als het loos alarm was weer ophalen.

23. Mocht je toch ontdekt worden hou je dan aan de volgende regels:
I. Je had het al bij je toen je binnenkwam (prijs en verpakking eraf). Verder niets. Geen verhalen over je moeder, die het gekocht heeft. Gevoon: "dat is van mij en nou wil ik weg". Zo volhouden en ze laten je gaan. Blijf verder zwijgen. Ook bij de politie.

II. De winkelrecherche mag je niet vasthouden. Wanneer ze vragen of je meegaat zeg je: "Lazer op" en je loopt door. Alleen de politie mag je staande houden. Alle andere maniakken doen net alsof je mee moet maar dat is alleen intimidatie. Doe het niet!

III. Ze kunnen ook nog zeggen dat je niet meer binnen mag komen, maar ook dat is alleen maar intimidatie. Zolang de rechter geen uitspraak doet loop je gewoon naar binnen. Als je gevolgd wordt kan een ander alles weghalen.

ZWARTE-vergo, di. 10 juni op de
Oranje Plantage 1, Delft

Na afloop is er DIXO !!!

20.00 uur

AGENDA

Delft

De Eland, Burgwal 45, 015-122035
wo 11 ; disco Wild groovy en Cool
Cats
vr 13 ; Alex d'Electrique
za 14 ; Eindfeest

Kraakkafee, Ezelsveldlaan 37 (naast de
Sebastiaansbrug)
9-10 juni ; om 9 uur VIDEO's uit:
El Salvador (recente ontwikkelingen)
Nicaragua (documentaire)
Rotterdam (beperkt +houdbaar
stadsjournaal)

Platform Linkse Universiteit, Verwers-
dijk 102 /zaal NOVUM (wolbodo)
ma 9 juni: meedenken en meedoen met
El Salvador, zie verdere info
in deze Zwarte

Filmhuis Delft, Kromstraat 27,
015-140226

vr 6 -11 juni; Lieber Karl, Maria Knilli
Almacita di desolata, Theo de
Rooy
do 12 ; Romantic aesthetics, overzicht
van een Engelse filmstroming
; The Tempest, Derek Jarman
vr 13 ; Providence, Alain Resnais
za 14 ; La vie est un roman, Resnais
zo 15 ; L'Annee derniere a marienbad,
Resnais
ma 16 ; Mon oncle d'amerique, Resnais
di 17 ; Hiroshima nom amour, Resnais
wo 18 ; Muriel ou le temps d'un retour,
Resnais
do 19 ; Palec Bozy, Anthoni Krauze
vr 20-25 ; Un amour de swan, Volker
Schlondorf
A day at the races, Sam Wood

Den Haag
Korzo, Prinsestraat 44

wo 11 ; Meiden stangen, klappenvangen,
Onafhankelijk toneel
do 12 ; C.K.V. dansproject
vr 13 ; Nicaragua komitee inzamelings-
aktie/ muziek
za 14 ; Rockzooi festival
zo 16-21 ; Griftheater met Nadir

Trefcentrum HIG/COC, Scheveningseveer 7
070-659090

za 21 juni; begin van de Roze Week '86
's middags informatie en amusement
in de stad, film: A strange love affair,
optreden Tante Toet en Tante Door

15 juni REMEMBER SOWETO.76-86
Jongeren inverzet, Power to the people
Een demonstratieve loop van het stadhuis
van Leiden naar het malieveld in Den Haag
Verzamelen om 11,45
Om 14.30 een demo vanaf het Malieveld in
Den Haag naar de Zuid-afrikaanse ambassade

16 juni Amsterdam; Amsterdam tegen apartheid,
een manifestatie in de Moses en Aaronkerk
Het begint om half negen 'savonds.

Paard, Prinsengracht 12; 070-601838

wo 11 juni ; Marc Riley en the creepers
do 12 ; Brigitte Kaandorp
vr 13 ; Sunny day
za 14 ; disco
wo 18 ; Rayman
do 19 ;gepraat in het Paard
vr 20 ; Claw boys claw
za 21 ; super diamono

Aktieweek Nicaragua moet overleven
wo 11 juni Informatieavond in derde we-
reld centrum, prinsengracht 38
aanvang 20.00u

vr 13 juni; Feestavond met o. a. Harrys
Blind Date, Eigenhulp. Capo,
Koffietheater, Korzo, aanvang
20.30u

inlichtingen, Nicaraguakomitee, 070-251162

15 juni RAAF-bijeenkomst, 13.00u
Falckstraat 152 Den Haag

Leiden
Het Kijkhuis, Vrouwenkerksteeg 10
015-142895

do 5-8 ; Toen papa op zakenreis was,
Emil Kusturica
do 5-11 ; Kaos-Taviani
ma 9 ; Kagemusha, Akira Kurosawa
di 10 ; De vrouw in 't zand, Teshigawara
wo 11 ; Roma, Fellini
do 12-15 ; Almost you, Adam Brook
do 12-18 ; Ludwig, Luchino Visconti
ma 16 ; Erendira, Ruy Guerra
di 17 ; Desperately seeking susan, Susan
Seidelman
wo 18 ; Midnight express, Alan Parker
do 19-22 ; Himatsuri, Mitsuo Yanagimachi
do 1-25 ; Kiss of the spiderwomen, Hector
Babenco

LVC, breestraat 66, 071-146449

wo 11 ; film: Dood in Venetie, Visconti
do 12 ; Popquiz Rotterdam

vr 13 ; film: Stalker, Tarkowski
; Gladiators (Jamaica) Kraakkafee, Corverstraat 27, elke ma t/m
vr. vanaf 22.00u

za 14 ; film: Stalker, Tarkowski
; Leiden gaat vreemd vr. 13 juni; Horrorfeest

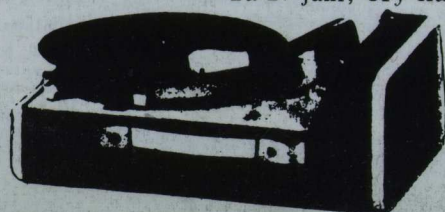
zo 15 ; film: Stalker, Tarkowski
; the kiss of the spiderwomen, Babenco Jazzbunker, boompjeskade 11, 010-4143052

do 19 ; film: The kiss of the spiderwomen,
Babenco vr 13 ; Dorpsoudste de Jong
Two Pair

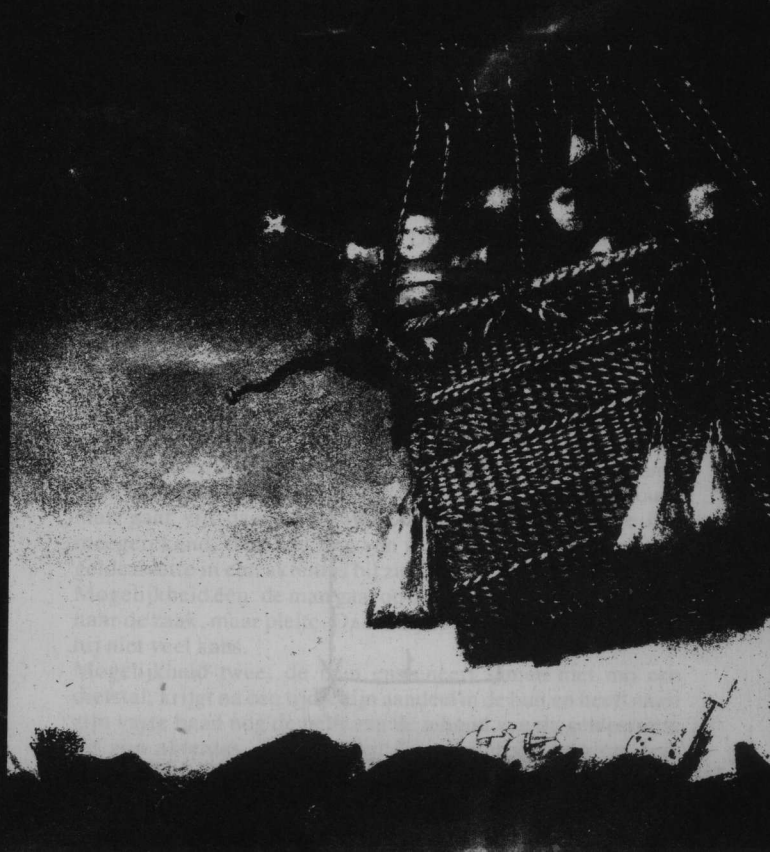
vr 20 ; 10 jaar Ivy Green
film: The kiss of the spiderwomen,
Babenco za 14 ; Flesh en Bone

za 21 ; A night at the (cocktailclub)
film: The kiss of the spiderwomen,
Babenco vr 20 ; Medicine Hat

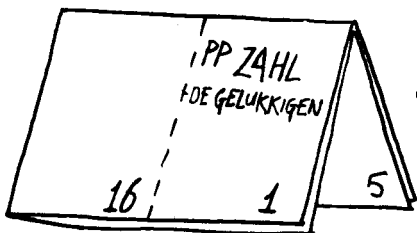
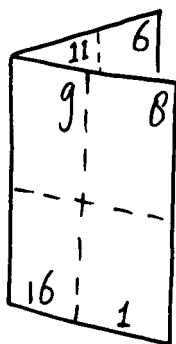
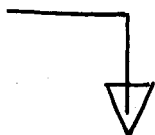
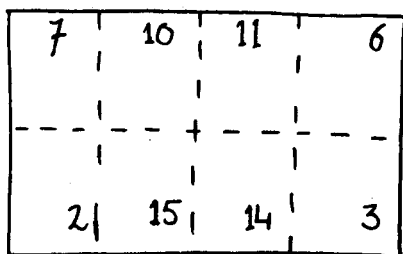
za 21 juni; Nicaragua benefiet met o. a.
Lego-5, God knows the absence
za 21 juni; Cry Havoc, gratis

Peter-Paul Zahl
De gelukkigen
Een schelmenroman

VOUW JE EIGEN BOEKIE ZÓ IN MEKAAR

DIT IS EEN DE ZWARTE -UITGAVE

§ 242 WvStR: *Wie een vreemd roerend goed van een ander wegneemt met de bedoeling zich dit wederrechtelijk toe te eigenen, wordt wegens diefstal met een vrijheidsstraf tot vijf jaar gestraft.*

De poging is strafbaar.

Vertaling: Wie jat, komt maximaal vijf jaar in de bak als hij zich laat pakken.

§ 243 WvStR: *In ernstige gevallen wordt de diefstal met een vrijheidsstraf van drie maanden tot tien jaar bestraft. Van een ernstig geval is in de regel sprake, als een dader [...] 2. een voorwerp steelt dat door een gesloten bewaarplaats... tegen wegneming is beschermd.*

Vertaling: Wie geldcassettes jat en zich laat pakken, kan tot dwangarbeid in de bak worden veroordeeld, en wel tien jaar maximaal, waarbij een dagloon van één mark vijftig gewoon is.

De taak van de dief is jatten. De taak van de politie is de dieven te pakken.

Dief en politie zijn twee kanten van dezelfde medaille.

Dief en eigenaar van het gestolen goed zijn twee kanten van dezelfde medaille.

Maar wat voor relatie bestaat er tussen bewakers, employés en geldlopers en de dief aan de ene kant, en aan de andere kant tussen hen en hun uitbuiters? Voor mij, die een coup beraamt, is de aangelegenheid eenvoudig: een ongeveer vijftig jaar oude man gaat vijf dagen per week, feestdagen en vakantie niet meegerekend, dezelfde weg van zaak naar bank en heeft een geldcassette in een aktentas bij zich.

Mogelijkheid één: de man gaat op de terugweg van de bank niet naar de zaak, maar pleite. Dan is hij de dief. Als amateur maakt hij niet veel kans.

Mogelijkheid twee: de man enceneert samen met mij een diefstal, krijgt na een tijdje zijn aandeel in de buit en heeft naast zijn vaste baan nog de helft van de inhoud van de geldcassette uit zijn aktentas. Ervaringsfeit: ~~benader ik de man om hem deze mogelijkheid te bieden, dan belt hij de politie.~~

Mogelijkheid drie: ik steel de aktentas van de man met gebruikmaking van een list.

Mogelijkheid vier: ik steel met geweld de aktentas van de man. Ik kom tot de conclusie: de mogelijkheden één, twee en vier vallen af. De man, de geldloper namelijk, is een echt typisch, naar mijn mening, absurd, dom en verachtelijk fenomeen. Hij is employé. Hij werd onder andere in dienst genomen om geld van de bank naar de zaak te transporteren. Hem behoort noch de bank, noch de zaak, noch de inhoud van de aktentas toe. Desondanks gedraagt hij zich alsof dat wel het geval is. Zonder er verder over na te denken heeft hij het in het algemeen over *mijn zaak*, hoewel die niet zijn eigendom is, over *zijn werk*, hoewel hij alleen maar zagezegd toevallig een baan heeft, die hem morgen al – hij is uiteindelijk ouder dan vijftig, behoort volgens de maatstaven van deze onmenselijke wegwerpschappij tot het *oud roest* – kan worden ontnomen omdat hij door een jongere, flinkere employé wordt vervangen, of omdat de bank overgaat op geldtransporten, of omdat het betalingsverkeer binnenkort zonder contanten plaatsvindt, of omdat zijn plaats ten offer valt aan de rationalisatie.

In plaats van in te stemmen met een eventueel door mij gedaan voorstel om mij in plaats van zijn baas de aktentas blij te overhandigen, is hij, vastgeroest en zelfstandig denken onwend, vermoedelijk hoogst verontwaardigd over mijn voorstel. Ja, ik kan zelfs aannemen dat zijn toewijding aan degenen die hem uitbuiten en verslijten, zo groot is, dat hij gewoon geweld zou gebruiken als ik hem op die manier zou benaderen.

Dus resten mij alleen de mogelijkheden drie en vier om in het bezit van de begeerde aktentas te komen, de mogelijkheden diefstal of roof.

Ik geef aan diefstal niet zozeer de voorkeur omdat dit, volgens de honderd jaar geleden vastgelegde sancties, minder bajes kost, maar omdat het mij meer geestelijke mogelijkheden biedt, mijn fantasie stimuleert, mijn voorstellings- en simuleervermogen, mijn niet-gewelddadige mogelijk- en bekwaamheden. Roof is lomp. Impliceert geweld, weerspiegelt de hele lompheid en gewelddadigheid van deze maatschappij. Met een jachtgeweer een aktentas buitmaken, is geen kunst maar barbaarsheid.

De diefstal van een aktentas op straat en op klaarlichte dag voldoet, indien succesvol, aan alle voorwaarden en heeft de exacte moeilijkheidsgraad van een eerste examen van de opleiding tot aankomend brandkastkraakster. Planning en uitvoering van de daad werden volledig aan mij overgelaten, waarbij ik voor mijn opleiders elke fase van de handeling moest toelichten. Zo gaf ik Peter en Niko opdracht de te bestelene te *observeren*, nadat ik hem, zijn route en zijn opdracht had opgespoord en de inhoud van de door hem meegevoerde cassette de moeite waard had bevonden. Bij diefstal of roof is de taakverdeling van uitdenkers en daders uiterst nuttig; wanneer er dan ook getuigen gevonden mochten worden die zich *verdachte individuen* kunnen herinneren en in staat zouden zijn dezen tegenover de politie te beschrijven of tegenover de tekenaar van een eventueel fantoomportret, dan zouden de opsporingsorganen alleen maar op mensen stuiten die op het moment van de daad een waterdicht alibi hadden. Het moderne uitdenken kan ook met hulpmiddelen worden gedaan: de videocamera heeft op dit vakgebied bewezen uitstekend dienst te doen. Aan de hand van de opmerkingen van de uitdenkers, een persoonlijke bezichtiging van de plaats van het misdrijf en het slachtoffer, de interpretatie van de observaties en de videofilm – die natuurlijk meteen gewist wordt – stel ik tijdstip van de daad, optreden en vluchtroute vast.

De moeilijkheid bestond voor mij daarin de geldloper geen onrecht aan te doen, geen geweld te gebruiken, maar in plaats daarvan gebruik te maken van de geoorloofde krijgslist.

De geldloper verliet iedere dag om ongeveer negen uur het bedrijf en ging om ongeveer negen uur acht à negen uur tien de ...bank in de ...strasse binnen. Daar kreeg hij iedere keer een geldcassette en kwam daarmee in de aktentas bijna exact om half tien aan op de hoek ..strasse/...platz. Vandaar was het nog maar een paar stappen naar zijn bedrijf. Op de ...platz, vlak naast de zij-ingang van het filiaal, had hij als gewoonte niet alleen de aktentas in zijn andere hand te nemen, maar die ook een paar seconden op de treden voor de deur neer te zetten. Dit was het beste moment voor het – dat moet woordelijk genomen worden – toegrijpen. Het was me duidelijk dat de man door zijn ervaring, zijn leeftijd, zijn idiote vereenzelviging met het be-

drijf van zijn baas een toegrijpen uiterst moeilijk zou maken. Wij moesten het verrassingsmoment benutten, dit als dat mogelijk was, zelf scheppen en rekken. Dat wil zeggen: ik moest iets bedenken, de natuurlijke, zwakke punten van mijn tegenstander listig uitbuiten. De man was rechtshandig en droeg de aktentas tot aan het trapje in zijn rechterhand. Op de onderste trede staand, placht hij de tas voor zijn lichaam langs naar zijn andere hand te brengen, deze met zijn linker op het beton te zetten, met zijn rechter in zijn jaszak te rommelen, de op deze wijze te voorschijn gehaalde sleutel in het slot te steken, die met zijn rechter om te draaien, terwijl hij met zijn linkerhand de deurknop wat naar zich toetrok en deze als de sleutel gepakt had, omdraaide. De deur zwaaide naar binnen open. De man stak vervolgens met zijn rechterhand de sleutel weer in zijn zak, greep met zijn linker de voor zijn voeten staande aktentas en verdween in het gebouw. Kon het moment van het sleutelen worden verlengd? Zo ja, hoe? Hoe bij de stoep te komen, hoe de tas te grijpen en, vooral, hoe de vlucht te bewerkstelligen?

Overval op geldloper: Buit 30.000 mark

Op een geldloper van de ██████ werd vrijdagochtend een overval gepleegd, waarbij de twee daders 30.000 mark buit maakten. De 54 jaar oude conciërge had tegen negen uur het gebouw ██████ verlaten en was naar de ██████ bank in de ██████ Strasse gegaan. Op de terugweg werd hij omstreeks 9.30 uur op de ██████ platz door een motorfiets ingehaald. De rijder sprong eraf, liep naar de geldloper toe en rukte de aktentas uit zijn hand.

Vervolgens rende hij achter de motorfiets aan en sprong op de duozit. De beide mannen vluchtten met de 30.000 mark. Getuigen van de overval zagen hoe de daders in de ██████ strasse verdwenen. Beiden worden beschreven als ongeveer 25 jaar oud en 1.70 meter lang. De ██████ verzekering heeft voor aanwijzingen die tot de aanhouding van de overvallers of het terugvinden van het gestolen geld leiden, een beloning ten bedrage van 2000 mark uitgeschreven.

De Berlijnse pers bedrijft hetze en liegt niet alleen over de buiten- of antiparlementaire oppositie, maar verstrekt ook verkeerde informatie over een geslaagde diefstal, door deze *in strijd met de waarheid en eeraanrandend*, mijn krediet in de *branche in gevaar brengend*, als overval te kwalificeren.

Bestond er, net als vroeger, een gilde van insluipers en krakers, dan zou het blad gedwongen worden een *rectificatie* af te drukken, en zou, door *dreiging met een dwangsom*, moeten beloven zulk soort, mij op de misselijkste manier belasterende artikelen in de toekomst niet meer te plaatsen.

Er heeft geen *overval* plaatsgevonden, maar een (ernstige) diefstal. Er was geen *bijrijder*, maar een vrouw op de duozit, ik. Ik *sprong* niet van de motorfiets, die door Jörg werd bestuurd, *af*, maar Jörg reed zo langzaam, nauwkeurig en geraffineerd over het trottoir, dat ik me alleen maar wat zijwaarts van de duo hoefde te laten zakken, de tas te grijpen, die naar me toe te trekken en achter Jörgs rug op de duo te zetten. Wij waren niet twee *mannen*. Ik ben een vrouw, bovendien was ik in verwachting. Wel hadden we beiden leren kleding aan en helmen op. We zijn noch *25 jaar oud* noch *1,70 meter lang*.

Een voorbeeld te meer hoeveel leugens, verdraaiingen, verdachtmakingen en verkeerde waarnemingen in één klein artikelje kunnen worden gestopt door deze Berlijnse pers.

Het belangrijkste is de aftocht.

Met de gestolen Honda was dat simpel.

Het op één na belangrijkste was voor mij met de persoonlijkheid van het *slachtoffer* wa. vertrouwd te raken, met zijn angsten en voorkeuren, zijn zwakke en sterke punten. Ik moest me afvragen welke zwakke punten deze – nu weet ik het – vierenvijftig jaar oude man had. Het was gemakkelijk die te ontdekken. Het was het zwakke punt van veel mannen op deze leeftijd: seks.

Niko en Peter vertelden over de dromerige blikken waarmee de geldloper op zijn korte wandelingen naar jonge vrouwen, benen onder minirokken, voorpagina's van geïllustreerde bladen

bij de kiosken had gekeken. Op deze voorkeur bouwde ik mijn plan.

Even na negenen, nadat de man de zaak had verlaten en op weg was naar de bank, verschenen er twee mannen in overalls, met vechtpetten op, grote snorren, een ladder, een plastic emmer, twee kwasten en een reusachtig, al met lijm ingesmeerd aanplakbiljet. Ten aanschouwe van iedereen en volkomen onopgemerkt, plakten ze het aanplakbiljet op het voor die doeleinden bestemde vlak naast de zij-ingang van de zaak. Toen gingen ze weg.

De dag was regenachtig begonnen; het klaarde zo rond half negen op. Tussen overwaaiende wolken drongen steeds weer warme en fonkelende zonnestralen door.

Het plein was klein.

Jörg hield de motorfiets in evenwicht. Wij stonden tegenover de zaak in de schaduw van een vrachtwagen. De aanplakkers waren verdwenen. Voetgangers stroomden langs. De hoofdingang van de zaak werd voortdurend door huisvrouwen be-laagd, die voor de tafel van een venter stonden, lachten, kochten, weggingen, achter de glazen deur verdwenen.

De zij-ingang lag half in de schaduw, het aanplakbiljet in het volle licht, steeds als de zon door het wolkendek heen brak.

De looper kwam de hoek om en bevond zich recht tegenover het aanplakvlak. Jörg trok langzaam op en reed om het plein heen. Van achteren reden we op de man af, de wielen hopten over de erg lage stoeprand, vijf meter van de zij-ingang.

De zon brak door.

De vierenvijftig jaar oude man stond op het trapje, de aktentas links naast hem op de eerste trede. Zijn schouders maakten een volledig ontspannen indruk, beide armen hingen losjes langs zijn zijden. Hij hoorde ons niet en staarde naar het aanplakbiljet.

Ik bukte me, de Honda begon een beetje te zwalken, Jörg reed met een lichte boog om het trapje en de man heen, reed dwars over het trottoir, gaf gas, kwam daarna op de straat en reed steeds sneller weg.

Ik keek eerst de hele tijd alleen maar naar de handen van de man, toen, langs- en uiteindelijk voorbijrijdend hem in het

gezicht. De man had een valse teint, fletsblonde, lichtgrijs geworden haren vielen vanonder de hoed over zijn voorhoofd, zijn lippen waren een beetje vaneen; hij scheen te dromen.

Wij waren al lang op de straat toen de man wat in elkaar kromp, z'n hoofd schudde, omlaag keek naar waar de tas had gestaan, paniekerig opkeek, zich omdraaide, één keer, twee keer omlaag keek, z'n mond opende, schreeuwde – zonder geluid –, zijn mond dichtdeed, slikte, z'n ogen dichtkneep, met zijn kaken maalde, omlaag keek, opkeek, mij in het – achter wollen sjaal en plexiglasvizier verborgen – gezicht keek. Gilde. Naar ons wees. Toen waren we al weg.

Als in de commune de geïllustreerde bladen zijn rondgegaan en uitgelezen, pleeg ik met de nu licht verformfaaide en op alle mogelijke plaatsen met verschillende viltstiften aangestreepte bladen op een bed of een canapé te gaan liggen, de bonbondoos in de buurt, waarin ik afwezig met spitse vingers tastend af en toe een greep doe, en naar de advertenties te kijken. Ik houd van reclame. Het is één van de laatste grote kunstvormen van het laat-kapitalisme, alleen te vergelijken met de bios, de rockmuziek en de jazz. Nooit zou ik die gruwelijk smakende kruidenlikeur drinken, maar wel steeds opnieuw begerig kijken naar de uiteenlopende mensen die haar op steeds nieuwe wijzen aanprijzen, nooit zou ik dat geparfumeerde kruid roken dat het Grote Avontuur belooft, maar nog op vergevorderde leeftijd zal ik de herkenningmelodie horen, de foto's van verre landen voor ogen hebben; hartkloppingen krijg ik van deze kleurige, tweedimensionale dromen; achter de reclame zou altijd de wereld van gisteren of van morgen kunnen liggen: beloften. Reclame en poëzie zijn tweelingzusjes, ze houden de herinnering wakker aan wat je nog doen kunt. Reclame belooft wat produkten en reclame nooit kunnen waarmaken, maar dat is ook helemaal niet belangrijk; ze houdt beelden en verlangens wakker van wat achter de beelden, mensheidsdromen, mythen ligt. Gerd (I.) spreekt me tegen, Jörg lacht beschaamd, Dagmar werd altijd woedend (is ze weggegaan omdat ze alles serieus neemt?), Irene wordt ironisch, Niko kijkt naar me zonder het te begrijpen, mama Hemmers lacht en bladert samen met mij. Zij begrijpt me. Maar in de commune zien ze alleen de kwade kant

van de reclame, alleen de manipulatie, maar niet de oorspronkelijke behoefte, die vooraf moet gaan aan de geslaagde manipulatie.

De dorpsstraat, de reusachtige kastanje voor de apotheek, de kantoorboekhandel schuin tegenover de streekschool, liggend in het volle zonlicht terwijl wij de poort uitstormden, herinner je je: papier is geduldig, maar wij zijn dat niet... Onvergetelijk. Hemel en hel, bromtol, jojospel, een lange met klimop begroeide muur, ergens vanuit een raam een valse musette op de accordeon, en op het reusachtige reclamebord de hand met de uitgestrekte vinger, kamergroot en oudrood. Paneelschilderingen van onze tijd, en tabaksconcerns, automobielt trusts, consumptie-ijsproducenten de onbekende maecenassen van onze dagen, onze Borgia's, Orsini's, de Dogen van de markt. De luchtschepen! Voorzomerhemel en een brommen waarvan je niet weet waar het vandaan komt, tot. Het hart slaat over. De hemelschrijver, de schuine hoofden, de stom spellende lippen, het A.hhh. De reklamezuilen. Of kaalslag en drieluiken van Henkel. Of de losstaande, reusachtige, beschilderde, beschreven muur van een huis – in de eerste week alleen maar: WHO IS HUD, in de tweede: HUD!, in de derde, miljoenen waren er met de metro langsgereden, hadden gepuzzeld... IS HUD IN HIS LATEST FILM... De dromerige blikken van de mannen op de roodharige, wier tong rond een kokosveteikel speelt, Oetkers Cocksucker; Mona Lisa's die hun tandpastaglimlach glimlachen; grote families met echt vriendelijke oma's en opa's, koekebaksters, sprookjesvertelsters, knutselkoningen, in 't geniep en met samenzweordersgezicht toegestopte merken, kinderverjaardagen, genoeg chocola en cacao totdat je barst, in bomen klimmen, geperste bloemen, figuurtjes op fluweel, dan verdwijnen boenwas en fijnwasmiddelen, zijn alleen nog maar aanleiding tot deze foto's, in onze herinnering genomen: dat er ouderen zijn en dat we ze niet moeten wegschuiven in de krepeergetto's; ik hou van kleurige, vrolijke, brutale, grote, verkwistende reclame. Wat zou een vierenvijftig jaar oude geldloper met een vaal gezicht, arbeidsfanaticus, zijn baas zinloos toegewijd, langer dan een halve minuut uit zijn plichtsbesef, zijn dierlijkheid, het grauw van zijn alledag, uit routine en lethargie kunnen rukken, wat zou deze hufter, die dertigduizend mark trouw en braaf in de aktentas voor zijn bedrijf

over straat draagt, die bereid is deze met volledige inzet, zelfs met zijn leven te verdedigen, ertoe kunnen brengen een halve minuut af te haken, te dromen, ergens anders te zijn, niet meer aanwezig?

Reclame.

Zij is vrouw, groot, mooi, slank, zonder strepen, de huid bruin vanaf de punten van haar tenen tot aan de haren; ze ligt, als dat woord ooit goed op zijn plaats was, dan nu, neergevlijd; ligt steunend op haar onderarmen, billen en hielen op een strand, een droom van een strand, strand zonder meer, in een zachte branding; ligt neergevlijd in de uitlopers van de golven van de zee, ligt onder een verbazingwekkend blauwe hemel, achter zich een verbazingwekkend wit zandstrand, voor zich een verbazingwekkend blauwgroene zee, waarvan de volgende brandingsgolf, met schuim bedekt, haar binnen enkele seconden zal bereiken; gestrekt de gladde, strakke buik, gespannen de spieren van haar dij- en onderbenen, één hoog van gebruind vlees, de nek achterovergebogen, haar hoofd achterovergeworpen, de volle rode lippen licht geopend, de ogen gesloten, neusgaten wijd, ze ligt en wacht op de tong van de zee (de Caribische Zee, de Zuidzee? de Rode Zee?), op de reusachtige tong van de zee, die in machtige, zich al *bijna* over de kop slaande ijver het strand tegemoet rolt, om te breken, over de kop te slaan, weg te ebben, te verlopen, zich terug te trekken en voor de volgende golf te wijken; zij ligt daar, overgegeven aan het volkomen lege moment tussen golf en golf, het witte, kleurloze moment tussen groenblauwe momenten, bedekt met wit kantwerk; ligt daar, reeds overschaduwd door de golf, de brekende golf met haar elementaire kracht; als flauwgevallen ligt ze daar, in een orgastische verkramping, de kaken opeengeklemd om een schreeuw te onderdrukken, trillend de leden van de gesloten ogen; ze wacht op de golf die *precies* tussen haar wijd uit elkaar geplaatste benen zal breken, bij haar binnen zal dringen met zijn reusachtige tong, deze speciale tong voor haar; tussen haar knieën zal deze golf breken, tussen haar gespannen dijnen binnenbreken, bij haar, de afwachtede, machtig als een reuzentong de nu slechts vochtige schaamlippen openbreken, de clitoris vinden, die omhoog drukken, masseren, opzweepen

in de tedere botsing, uitrekken, *uitrekken*, bijna vanbinnen openscheuren, zuigen, leegzuigen, de bevende prikkelen, met speeksel kalmeren; zij ligt daar wetend van het weten van deze reusachtige tong, die in elke voorhanden zijnde opening zal binnendringen, in elke huidplooi, onder de schouders en onder de oksels, in de navel en in de spleet tussen haar billen, tussen haar borsten, langs haar dijen omhoog, langs de borst omhoog, langs de nek omhoog, langs de keel omhoog, langs de buik omlaag over de venusheuvel, langs de dijen omlaag; zij ligt en wacht, tijdens het wachten al leegstromend, zich aanbiedend, ademloos en extatisch, zich overleverend, onderdanig, de tepels reeds pijnlijk in erectie, op de golf, penis en tong van de zee tegelijk, die bij haar zal binnendringen, haar vervullen, opvullen, elk hoekje, elke rimpel, haar hele vochtige grot, haar ingewanden in haar keel persend; gespannen zijn haar liezen aan de bovenkant en aan beide kanten van het vlies, gespannen zijn haar taillespiere, haar borstspiere, de sterke spiere van de geslachtsdelen; wacht op deze geweldige, gewelddadige tong die bij haar zal binnendringen, elke hoek van haar lichaam beproeven, vullen, zwakte en zout en zaad en zwendel achterlatend, bij haar zal binnendringen, voor zich uit jagend honderdduizenden golven van opwinding en lust, van de lendenen tot de stembanden, van de knieën tot de gehooropeningen, haar de hoogste graad van genot gevend en geen adempauze, haar aan vele kleine orgasmen en het grote orgasme vastnagelend, haar kruisigend in wellust om de wellust; zij, geheel en al kittelaar, vanaf haar tenen tot achter haar ogen, één enorme bloemknop, gezwollen, kort voor het opengaan, barstend, een lavastroom; zij ligt, bevend in dit niets van tijd tussen hoog en hoog, wachtend op de botsing van deze reusachtige zeepenis-tong die bezit van haar zal nemen, haar zal teruggeven aan zichzelf; zij, alleen gebruide, gespannen huid over een lichaam bestaand uit pure lust, een luchtballondunne huid die zich hunkerend aanbiedt aan de punt van de naald, barstend bijna van geslachtelijkheid, wachtend op de binnenbrekende oergeslachtelijkheid die haar zal openrijten, elke zenuw raken, slaan, masseren, ophitsen, ijzig maken, omhullen; zij, de vooruitstekende scherp omljnde venusheuvel naar de tong gericht, opdat hij geopend zal worden, tot explosie gebracht zal worden, een overrijpe exotische vrucht; ze ligt, een en al lust, een

en al overgave, een en al vlees, een en al geslacht, wacht op die reusachtige doorn van de zee, dit oerbeeld van de penis, op een wondertong die haar zal leegslurpen, leegzuigen, leeglikken tot de laatste druppel, niets achterlatend dan een leeg, alleen met lust gevuld ik, geheel aan het ik overgegeven, de tijdloosheid van het bij-zichzelf-zijn; ze ligt in de grot van een reis binnen haarzelf, wacht op een aanstoot, stoot, slag, de aandrang van het bloed, vol verwachting, open, bedelend, nat, smekend, te worden doordrongen, doorwoeld, genomen, samengeperst in een reusachtige vuist, aarde, vlees, vrouw, mens; wacht een ademloos moment nog op deze botsing met de buitenwereld, met de ander, met de wereld, deze ongevormde, vormloze, schuimomgorde penis, deze alomvattende geslachtelijkheid, die met onherroepelijke beslistheid haar geslachtelijkheid, via de kleine clitoris het geheel eisend, het geheel gevend, haar zal *nemen*, haar haarzelf zal teruggeven; sprong, spanning; ze waagt het niet te snikken, te stamelen, te schreeuwen, verdrinken zou ze in deze aandrang van natheid, ligt daar, de keel al gevuld met zware zoetheid, met zout, met zeer, met zaad. Ze schreeuwt niet. Ze ligt daar. Ze wacht.

Wat dacht de vierenvijftig jaar oude man toen hij dit reclamebiljet bekeek? Waarvoor maakte het door Peter en Niko aangebrachte aanplakbiljet reclame? Voor de pil, condooms, multivitaminen, zeep, huidolie, auto's, een verzekering? Maakte het reclame voor tandpasta, een groepsreis, een verzekering, het leger, de regeringspartij, de leider, het vaderland, het socialisme, atoomkrachtcentrales, neusdruppels, laxeer-middelen, motorfietsen, koffie, sterke drank, Big Brother? Het maakt niets uit waarvoor het reclame maakte. Het was er en maakte reclame. Dertig seconden lang – de spanne tijds die voor ons voldoende was om met de motorfiets over het trottoir naar de treden te rijden, waarop man en aktentas stonden – leidde een aanplakbiljet – het beeld van een naakte, aan de golven van de zee toegewijde, zichzelf vergetende vrouw – de geldloper weg van zichzelf en naar een uithoek van zijn brein dat verdekt, verborgen was geweest achter het grijze flanel van het alledaagse bestaan, naar een gebied dat hij had verdrongen en moest verdringen. Dertig seconden lang leidde het beeld van

een naakte vrouw aan het strand de man – met vaal gezicht, de anders op elkaar geperste lippen nu even vaneen, met vaal en grijs geworden haar – een man met mantel, hoed en aktentas, deze alleman van de uitbuiting die vierentwintig uur per dag duurt, zelfs in zijn dromen, in een wereld die niet de zijne was, niet de zijne is, die nooit de zijne mag zijn, kan zijn, zal zijn, die van zijn wereld verder verwijderd is dan de treden waarop hij stond van het afgebeelde strand, in een wereld die door werelden van de zijne was gescheiden.

Werd de man gemanipuleerd?

Werd deze man door consumptie geterroriseerd?

Of werd deze man door het niet-consumeren geterroriseerd?

Werd de man door het aanplakbiljet geterroriseerd?

Wat ging er in deze dertig seconden in deze man om?

Wat begreep de man uit het aanplakbiljet van de naakte vrouw?

Waarom herinnerde het hem? Ontvoerde het hem? Misleidde het hem? Wat blijkt uit het feit dat wij deze dertig seconden – gedurende welke het aanplakbiljet de man uit de wereld van de primaire uitbuiting ontvoerde – benutten om zelf in het bezit van die dertigduizend mark te komen, die niet hem maar zijn baas dichterbij de schijn van *het ware*, voorgesteld op dit aanplakbiljet, kon brengen?

Maakten wij er gebruik van dat de man alleen maar gebruikt wordt, versleten, op was, nauwelijks nog in staat was tot eigen dromen? Wat zou de man zeggen als morgen dat geluk aanbrak, waarvan hij nog steeds de kracht en de moed heeft te dromen?

Wij stalen de aktentas vol geld van een geldloper. Roofden wij meer van hem? Was er toch geweld in het spel, een soort geweld dat in het keurig nette, juridische onderscheid tussen diefstal en roof bewust buiten beschouwing wordt gelaten? De dorstige een slok water onthouden is geweld. Hoeveel geweld steekt er in het voorspiegelen van aanbiedingen die de aanbieders de voorgespiegelde niet denken waar te maken?

Wij hadden het geld nodig. Nu hadden we het. Dat was alles.

De geldloper zal onze daad als roof hebben afgeschilderd – tegenover zijn meerdere, de baas, de verzekering en tegenover de politie zal hij weinig genegen zijn geweest toe te geven dat

het beeld van een naakte vrouw hem dertig seconden lang uit zijn wereld ontvoerde –, en getuigen zullen hem hebben tegengesproken.

Hoe meer geweld met een delict gepaard gaat, des te groter is het ophelderingspercentage van de politie. Diefstal, dat ongeveer zeventig procent van de aangegeven delicten uitmaakt, heeft een zeer laag ophelderingspercentage. In Berlijn zal het zo'n dertig procent zijn.

Het proces-verbaal, de bezichtiging van de plaats van het misdrijf, de ondervraging van elkaar tegensprekende getuigen: dagelijks werk voor de politie. Een akte, een onderzoek, een seponering, dit is regel. Iedereen van wie wel eens iets is gejat, zal dat kunnen bevestigen. De politie is er niet om miezeringe delicten op te helderen. Zij is ervoor, net als de strafvoltrekking, net als het op het WvStr gebaseerde recht, om delinquenten te produceren. Het perpetuum mobile, in de natuurkunde nog steeds een droom, in de kapitalistische maatschappij al lang dagelijkse realiteit: een reusachtig, mensenverslindend apparaat zorgt er door middel van politie, officieren van justitie, rechters, cipiers, deurwaarders voor dat het zich voortdurend perpetueert, vergroot, zich steeds machtiger, versterker, daverender, doffer, reusachtiger maakt.

Proces-verbaal, verklaringen van de geldloper, een paar huisvrouwen, winkeliers en voorbijgangers; eindeloze dossierstapels worden met één dossier verhoogd.

Een verzekeringsmaatschappij looft een beloning van DM 2000,- uit om de plegers van een daad hun *gerechte straf* – hier de computer, daar het spraakgebruik van het Oude Testament, de taal en woordhulzen van een voorchristelijke, Oriëntaalse herdersmaatschappij – te laten ondergaan.

Er heeft een kleine herverdeling plaatsgevonden, niets van belang, niets dat de maatschappij ook maar in de verste verte zou kunnen aantasten, tenzij, en hier wordt een daad als de onze politiek, het als een voorteken van komende veranderingen, voor de Grote Schoonmaak, omwenteling, luchting, massaal wordt. Elke winkeldiefstal – een delict dat volgens hen die de winkels en de meningen bezitten en produceren, gewoon *een epidemie* zou zijn – is een voorteken van een situatie waarin *die aan de onderkant niet meer zo willen als vroeger*. De afbeelding van de naakte vrouw, die steeds weer voor deze situatie in

gereproduceerde vorm zorgt, kan op den duur tot de ineenstorting van een maatschappij leiden, wier enige legitimatie uit massale consumptie bestaat, die steeds weer iets belooft en niet waarmaakt, die alleen maar opgeilt en nooit bevredigt.

Er heeft een kleine herverdeling plaatsgevonden, een *gelijkmatige verdeling van de lasten*, zoals Niko en Jörg het plegen te noemen.

In deze maatschappij is de computer – een denkmachine die aan het socialisme zou moeten zijn voorbehouden – niet meer dan een voortzetting van verkalkte breinen en reusachtige stapels dossiers, eindeloos voortdurend knoeiwerk in inkt, maar dan met andere middelen.

West-Berlijn is de stad met de grootste politiedichtheid ter wereld. West-Berlijn is een stad die je het vrezen leert.

De politie, staat binnen de Staat en de laatste steeds meer overwoekerend, opvretend, traag verterend, naar het voorbeeld van de mierenstaat gevormd, zal onze daad invoeren in de computer. Zijn antwoord zal zijn, als hij geprogrammeerd is met een brein dat met dat van een mens, van een normale burger, ook maar enige verwantschap vertoont, dat Italianen de daad hebben gepleegd.

De Italianen geven de laatste jaren de toon aan in het uitvinden van nieuwe vormen van de kleine misdaad. Geven bij het zakkenrollen in Europa de Joegoslaven, in Azië de Indonesiërs – die zelfs tijdens regelmatige congressen aan bijscholing op grote schaal doen – de toon aan, dan zijn bij winkel- en handtas-sendifstallen, bij straatroof, de Italianen toonaangevend. Het met de motorfiets stelen van handtassen, geldcassettes, mantels, aktentassen, sieraden wordt in Italië als beroep uitgeoefend, de daders zijn vaak niet meer dan werknemers van nationale, zelfs internationale, strak geleide bendes. Onze diefstal zal als roof in de computer worden opgenomen; signalement van de daders en beschrijving van hoe de daad gepleegd is, zullen ons als vijftientig jaar oude, 1,70 m lange Italianen op band of plaat vastleggen. Geen gevaar voor ons dus. De politie, als deze in kudden optreedt, is, moet ik helaas toegeven, dom en vol vooroordelen.